

8

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΑΝΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

1913

Ἔργον τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας τοῦ Ἀθηναίου ποιητοῦ ὁ «Φιλοκτῆτης» (409 π. Χ.), εἶναι ἀπὸ τὰ ὀλίγα διασωθέντα πλήρη δράματα τοῦ Σοφοκλέους. Ὁ ποιητὴς εἶχε γράψει καὶ δεύτερον Φιλοκτῆτην, μετ' ὑπόθεσιν ἀναγομένην εἰς τὸν Τρωικὸν κύκλον καὶ ὑποκείμενον εἰς Τροίαν, ἐν γένει δὲ «Φιλοκτῆτας» ἔγραφαν καὶ οἱ ἄλλοι μεγάλοι τραγικοί, ὁ Εὐριπίδης καὶ ὁ Αἰσχύλος. Διὼν ὁ Χρυσόστομος κἀμὲν σύγκρισιν τῶν τριῶν τραγωδιῶν, σύγκρισιν τὴν ὁποίαν δυστυχῶς ἡμεῖς σήμερον δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν, ἀφοῦ ἐσώθη μόνον ὁ Σοφοκλείος Φιλοκτῆτης, τοῦ ὁποίου ρυθμικὴν παράφρασιν εἰς τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν ὄχι τοῦ 1800 ἀλλὰ τοῦ 1912 ἐπιχειροῦμεν ἐδῶ.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ εἰς ὀλίγας λέξεις ἔχει ὡς ἑξῆς: Ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ Ἀχιλλεΐδης Νεοπτόλεμος ἔρχονται νὰ ζητήσουν τὸν Φιλοκτῆτην εἰς τὴν Λήμνον, ὅπου πρὸ δέκα ὄλων χρόνων κατατρυγόμενον ἀπὸ δυσώδη πληγῆν, κατὰ πρότασιν τοῦ Ὀδυσσεὺς τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει οἱ Ἕλληνας. Μετ' αὐτὰ τὸ εἶπε — δῶρον τοῦ Ἡρακλέους — ἐμελλε νὰ κεραιεῖ τῆς Τροίας ἢ ἀκρόπολις. Μόλην του τὴν πεισματικὴν ἀντίστασιν κατορθώνουν νὰ τὸν πείσουν εἰς τὸ νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ χάρις Θεῶν τὴν ὑπερφυσικὴν ἐπέμβασιν τοῦ Ἡρακλέους. Ἐχομεν δὴ ἡλὰ δὴ κέδω Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς, ὅπως εἰς τὰ Εὐριπίδεια δράματα, καὶ οἱ κριτικοὶ ὁμοφώνως παραδέχονται ἐπίδρασιν τοῦ Εὐριπίδου ἐπὶ τοῦ πρεσβυτέρου του Σοφοκλέους. Τοῦτο μόνον παρατηροῦμεν ὅτι ἡ λύσις μετ' ἀπὸ μηχανῆς Θεὸν ἔρχεται ὡς φυσικὴ ἀκολουθία τῶν τελουμένων· δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀθῆαιστον, ὡς καὶ εἰς τὰς «Τραγικίας»· δὲν προδίδει καμμίαν ἀνεπάρκειαν τοῦ διδασκάλου εἰς τὸ ἀρχιτεκτονικὸν μέρος τοῦ ἔργου.

Μερικοὶ εἰς τὸν Σοφοκλείου Φιλοκτῆτην ζητοῦν νὰ εὔρουν ἵπαινιγμοὺς εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐξορίας τοῦ Ἀλκιβιάδου.

Τὸν μῦθον ὁ ποιητὴς ἐδανείσθη ἀπὸ τὰ Κύπρια ἔπη καὶ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα.

Ὁ παραφράσας τὸν Φιλοκτῆτην μετεχειρίσθη διὰ τοὺς διαλόγους τὰ δεκατριεσῶν καὶ ἐνδεκάσῶν μέτρα, διὰ δὲ τὰ χορικά ἐλευθέρους στίχους. Ἐν γένει δὲ εἰς πολλὰ σημεῖα ἔκοψε τὴν μονοτονίαν τοῦ ρυθμοῦ ποιήσας τοὺς στίχους, ὅπως τὸν ὠδήγει ἢ, κατὰ τὸν Νίτσε, ἀκουστικῆς του συνείδησις.

Ἐθεώρησε παιδικόν, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἀντικαλλιτεχνικὸν διὰ λόγους ποῦ θὰ ἐξηγήσῃ ἄλλοι, νάπομνηθῆ τὴν ἀρχαίαν μετρικὴν καὶ τὰ σχήματα τῆς ἀρχαίας στροφῆς, ὑποθέτων ὅτι τὸ σύγχρονον αὐτὸ ζητεῖ ἄλλα πράγματα ἀπὸ τὸν στίχον παρ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐξητοῦσεν ἡ ἀκοὴ τῶν ἀρχαίων, καὶ τὰ ὁποῖα ἡμεῖς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίζωμεν, διαβάζοντες μετ' ἀσφαλισμένην προφορὰν καὶ προσφῶδιαν τοὺς ἀρχαίους στίχους, γυμνωμένους ἀπὸ τὴν μουσικὴν τους καὶ ἀσυννοετούτους ἀπὸ τὴν ὄρχησιν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΚΡΑΤΑΣΙΟΥ

Αριθ. αἰθ. 29

Κατηγ. 1309 Δουζιμα

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ἡ ἀχρογιαλιὰ τῆς Λήμνου τοῦτ' εἶν' ὅπου
ἡ θάλασσα τὴν τριγυρνᾷ, ἔρμη ποῦ πόδι
δὲν τὴν ἐπάτησεν ἀνθρώπου· ἐδῶ μιὰ μέρα
παιδὶ ἀνδρείοτατου πατρός, εἶχ' ἀφισμένον
τὸν Μαλιέα τοῦ Ποίαντος τὸν γυιόν· καὶ τοῦτο
τῶκαμ' ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς μους προσταγμένος,
γιατὶ τὸ πόδι του σεπόταν ἀπ' ἀρρώστια
καταλύτρα. Σπονδὲς νὰ κάνωμε δὲν ἦτον
δυνατό, γιατί γέμιζεν ἀπ' τὶς κατάρες
τὶς ἄγριες τὸ στρατόπεδο, καθὼς βοοῦσε
κῆστέναζε. Γιατὶ νὰ σοῦ θυμίσω ὡστόσο τοῦτο;
Καιρὸς γιὰ νὰ πολυλογοῦμ' ἐδῶ δὲν εἶναι
μήπως καὶ μάθη πῶς ἐδῶ ἴμαι καὶ χαμένο
πάει τὸ στρατήγημά μου ποῦ μέκεινο
στὰ χέρια μας μπορεῖ, θαρρῶ, νὰ πέση.
Δουλειὰ δική σου ὡστόσο νὰ με ὑπερετήσης
εἰς τᾶλλα καὶ νὰ ψάξης ἅμα νάβρης
ποῦ βρίσκεται τὸ δίθυρο ἄντρον, ὅπου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΟΔΥΣΣΕΥΣ
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ
ΧΟΡΟΣ
ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ
ΣΚΟΠΟΣ ὡς ΕΜΠΟΡΟΣ
ΗΡΑΚΛΗΣ

ἀφίνει τὸ χειμῶνα γιὰ νὰ μπαίνει ὁ ἥλιος
 δυὸ μέρη, κ' ὕπνον ἀπ' τὶς δυὸ αὐτὲς τρύπες
 στέλνει φυτώντας ὁ ἄνεμος τὸ θέρος.
 Παρέχει λίγο πρὸς τὰριστερά του νὰ ἴδῃς
 νερὸ πηγαῖον ἴσως μπορεῖς, ἂν ἀπὸ τότε
 δὲ στέρεψε. Κι' ἂν ὡς ἐγὼ σοῦ λέγω
 ἰδῆς σιγοσιμώνοντας μοῦ γνέφεις
 ἂν εἶν' ἐκεῖ, ἢ ἂν εἶν' παρέχει ἀκόμη,
 γιὰ νὰκούσης ὅ,τι ἀκόμη ἔχεις νὰ κάμῃς
 ποῦ ἐγὼ θὰ εἰπῶ· καὶ θὰ ἐνεργήσωμεν οἱ δυὸ μας.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ὅδυσσεῦ ἀναξ, ὅ,τι μοῦ εἶπες ἴσως
 μακρὰ δὲν εἶναι· βλέπω τέτοιο ἀντρο.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Πάνω, γιὰ κάτω; δὲν καταλαβαίνω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἐδῶ ψηλά: πάτημ' ἀνθρώπου δὲν ἀκούω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Κύταξε μήπως εἶναι πλαγιασμένος μέσα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄδειο, δίχως ἀνθρώπους τὸ κονάκι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Τίποτ' ἀπὸ νοικοκυριὸν αὐτοῦ δὲ βλέπεις;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἐνα σωρὸ ἀπὸ πατημένα φύλλα ὡτὰν κρεβάτι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Καὶ τάντρον ἔρημο; Δὲ βλέπεις τίποτ' ἄλλο;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἐύλινη χοντροδουλεμένη κάπα
 καὶ τῆς φωτιᾶς τὰ σύνεργα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ὅλος ἰδοῦ λοιπὸν ὁ θησαυρὸς του!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

ὦ! ὦ! καὶ τοῦτα καὶ ἄλλα βλέπω: ράκη
 ξερά, γεμάτα σάπιον αἶμα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Σ' αὐτοὺς θὰ κατοικῆ βέβαια τοὺς τόπους
 ὁ Φιλοκτῆτης καὶ θὰ βρίσκειτ' ἐδῶ κάπου.
 γιὰτι μὲ τάρρωστον ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὸ πόδι
 νὰ μακροπερπατήσῃ πῶς θὰ ἔμπόρει;
 Ἄλλ' ἢ γιὰ νὰ ζητήσῃ τροφὴ βγῆκε
 ἢ ναῦρη κάποιο βότανον ἂν κάνα τέτοιο
 ξέρον τοὺς πόνους ποῦ νὰ τοῦ κοιμίζῃ.
 Στείλε τὸν ἄνθρωπον ἐτοῦτον νὰ κυττάξῃ
 γύρω μήπως καὶ δίχως νὰ τὸ νιώσω ἔμπρός μου
 φυτρώσῃ: γιὰτι ἐμένα θεὰ προτιμήσῃ
 νάχῃ στὰ χέρια ἢ ὄλους τοὺς Ἀργεῖους.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Πάει καὶ τὰ πατήματά του θὰ γυρέψῃ.
 Καὶ τώρα ὅ,τι ἔχεις νὰ μοῦ πῆς, λέγε.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Τοῦ Ἀχιλλέως παιδί, γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃς
 τὸ ἔργον ὅπου σέφερον ἐδῶ, δὲ φθάνει
 ἢ δύναμις τοῦ σώματος μονάχα: πρέπει,
 ἄλλη γιὰ νὰ μιλήτῃς τώρα γλῶσσα,

νά μου δώσης χέρι βοηθό· γιατί ἤλθες
ἐδῶ τὸ ἔργο τὸ κοινὸ γιὰ νὰ συντρέξεις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Καὶ τί λοιπὸν προστάξεις ;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Τοῦ Φιλοκτήτη τὴν καρδιά θὰ συναρπάσης
μὲ λόγια πλανερὰ. Σὰ σέρωτήση
ποῖς εἶσαι, τοῦ Ἀχιλλέως παιδί νὰ εἰπῆς πῶς εἶσαι·
νὰ εἰπῆς ὅτι γυρίζεις στὴν πατρίδα
ἀφίνοντας τῶν Ἀχαιῶν τὸ στόλον, ὅπου
ἐναντίο τους μῖτος μέγα σὲ κατέχει,
ὅτι μὲ παρακάλια ἀφροῦ σὲ προκαλέσαν
ἀπ' τὴν πατρίδα, ὅτι ἔτσι μόνο ἐλπίζον
νὰ πάρουνε τὴν Τροία δὲ σέκριναν
ἄξιο τοῦ Ἀχιλλέως νὰ σοῦ δώσουν
τάγματα, μὲ τὸ δίκιο σου ποῦ τάπαιτούσες,
ἀλλὰ τὰ παραδῶσανε στὸν Ὀδυστέα.
Λέγε ἐναντίον μας δεινὸς ὅτες μπορέσης
κατηγόριες· δισόλου δὲ θὰ μὲ λυπήσης.
Ἄλλ' ὅμως, ἂν καὶ δὲν τὰ κάμης τοῦτα,
λύπη θὰ προξενήσης στοὺς Ἀργεῖους.
Γιατὶ δίχως τὰ ὅπλα του δὲ θὰ μπορέσης
τοῦ Δαρδάνου τὸ κάστρο νὰ κουρσέψης.
Καλὰ ξέρε καὶ τοῦτο ὡστόσο, πῶς μαζί του
ἢ συναναστροφή ἀσφαλῆς στέναν εἶναι,
ἀλλὰ ὄχι καὶ σέμένα. Ἐπὶ στὴν Τροία
ταξείδεψες ὄχι δεμένος μὲ κανέναν
ὄρκον οὔτ' ἐξ ἀνάγκης μῶτους
πρωτοταξείδεψαν ἐκεῖ. Ἄλλ' ὅμως τί ναι

ἀπ' ὅλ' αὐτὰ ποῦ νάρνηθῶ γιὰ μὲ θὰ ἠμπόρουν ;
Ὅστε ἂν μὲ νιώσῃ ἔχοντας τὰ τόξα
κακὰ τὴν ἔχω· χάνεσαι καὶ σὺ μαζί μου.
Τοῦτο θὰ προσπαθήσης : πῶς νὰ πάρῃς
τὰ τόξα, μὲ στρατήγημα, στὴν κατοχὴ σου.
Ἐέρω καλὰ, παιδί μου, τέτοιες
πῶς δὲν ταιριάζουνε στὸ φυσικὸ σου ἀπάτες.
Ὅμως γλυκὺ τὴ νίκη νὰ ἐπιτύχῃς.
Τόλμα. Καὶ δίκαιοι φαινόμεστε κατόπι.
Δῶ' μου γιὰ λίγο μέρος τῆς ἡμέρας
τὸν ἑαυτό σου, δίχως νὰ ντραπῆς· κατόπι
ἄς κράζεσαι εὐσεβέστατος τῶν θνητῶν ὄλων.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τοῦ Λαέρτη γυιέ, τὰ λόγια ποῦ μὲ θλίβουν
ν' ἀκούω μόνο—νὰ τὰ βάλω εἰς πρᾶξιν
φτίττω. Γιατ' εἶμαι γεννημένος
κακὸ ποτὲ στὸ νοῦ μου νὰ μὴ βάζω,
οὐδ' ὁ πατέρας μου, ὅπως λένε, ὁ Ἀχιλλέας.
Ἄλλ' εἶμαι πρόθυμος τὸν ἄνδρα διὰ τῆς βίας
νὰ πάρω, δίχως δόλους· δὲ θενὰ μπορέση
μὲ τῶνα του τὸ πόδι νὰ μᾶς καταβάλλῃ.
Ἐδῶ σταλμένος γιὰ νὰ σὲ βοηθῶ, διστάζω
νὰ πάρω τῶνομα προδότη, προτιμώντας,
βασιλεῦ, τίμια ἐνεργώντας νὰποτύχω
παρ' ἄνανδρα νὰ μείνω νικητῆς στὸ τέλος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ἀνδρείου πατὴρ παιδί, σὰν ἤμουν
νέος κ' ἐγώ, θυμοῦμαι ὅτ' εἶχα
τὴ γλῶσσα ἀργὴ καὶ γλίγωρο τὸ χέρι.

Ἄλλ' ἔμωσ τῶρα (ἡ πείρα μοῦχει μάθει)
βλέπω πῶς στοὺς ἀνθρώπους βασιλεύει
ὄχι τὸ χέρι· βασιλεύ' ἡ γλῶσσα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Φανερά ἐσὺ μὲ σπρώχνεις πρὸς τὸ ψέμα.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

Συμβουλεύω σέ νά γείνης κύριος
μένα στρατήγημα τοῦ Φιλοκτῆτη.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Γιατί μὲ δόλο νά τὸν πάρω κι' ὄχι
μὲ τὸ νά τόνε πείσω, τάχα;

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

Δὲν θὰ πεισθῆ. Μὲ βία δὲ θὰ τὸν πάρῃς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τόσο μπιστεύεται στὴ δύναμί του ἐκεῖνος;

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

Ἄφευκτα βέβαια βέλη καὶ θανατοφόρα
φαρμακευμένα ὁ Φιλοκτῆτης ἔχει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τολμηρὸ λοιπὸν κανεῖς νά τὸν πλησιάσῃ.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

ἌΟχι, ἂν τὰ τόξα του μὲ δόλο πρῶτα,
ὡς σοῦ εἶπα, ἐσὺ τοῦ πάρῃς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄσχημο πρᾶμα νά ψευδολογᾷ κανένας.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

ἌΟχι ἄσχημο ἂν αὐτὸ τὴ σωτηρία φέρνει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Πῶς θὰ τολμοῦσα τέτοια νά κρατήσω γλῶσσα;

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

Νά μὴ διστάζῃς, ἂν κερδίζῃς ἐνεργώντας.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Καὶ τί θὰ ὠφεληθῶ στὴν Τροίαν ἂν ἔλθῃ;

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

Μόνον τὰ τόξα του τὴν Τροίαν θὲ νά κουρτέψουν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Λοιπὸν ὁ πορθητῆς ἐγὼ δὲ θὰ εἶμαι!

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

Οὐδὲ σὺ χωρὶς κεῖνα, οὐδ' αὐτὰ χωρὶς τένα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Λοιπὸν νά ἐπιδιώξωμε τὴν κατοχὴ τους;

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

Διπλά θὰ ὠφεληθῆς κάνοντας τοῦτο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Πῶς θενά ὠφεληθῶ διπλά, ἄς τὸ μάθω:
καὶ νά τὸ κάμω δὲ θενάρνηθῶ.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

Σοφὸ μαζί κι' ἀνδρεῖον θὰ σέ καλοῦσαν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

ἌΕστω θενά τὸ κάμω κατὰ μέρος
ἀφίνοντας κάθε ντροπὴ μου.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

Τίς συμβουλὲς ποῦ τοῦδωκα θυμᾶται;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

ἌΑφ' ὅτου εἶπα τὸ νάι, ἤσυχος νᾶσαι.

ΟΛΥΣΣΕΥΣ

Σὺ λοιπὸν μένοντας ἐδῶ περιμένε τον.
 Κέγῳ μήπως φανερωθῶ φεύγω καὶ στέλνω
 ξανὰ πρὸς τὸ καράβι μας τὸ σκοπὸ τοῦτον.
 Κι' ἀπ' ἐδῶ, ἂν νομίσω πῶς ἀργοπορεῖτε
 πάλιν τὸν ἴδιον ἄνδρα θὰ σὰς ξαναστείλω,
 ἀφοῦ θαλασσινοῦ τὸν ντύσω ρούχα
 μήπως καὶ τὸν ἀναγνωρίση. Καὶ σύ, τέκνον,
 στῶν μπερδεμένων του τῶν λόγων τὴν ἀκολουθία,
 τί σὲ συμφέρει, βέβαια θὲ νὰ καταλάβῃς.
 Ἐγῶ σὲ σένα ἐλπίζοντας στὸ πλοῖο πηγαίνω.
 Ὅδηγοί μας ἄς εἴν' ὁ Ἑρμῆς ὁ δόλιος
 ὅπου μᾶς ἔχει ἐδῶ φερμένα καὶ μαζί του
 ἡ Πολιάς Ἀθηνα Νίκη ἢ σῴτειρά μου.

ΧΟΡΟΣ

Τί πρέπει, ὦ! τί πρέπει
 ξένος στὰ ξένα, δέσποτα,
 νὰ κρύβω ἢ νὰ λέγω
 ἀπ' τὸν ἄνθρωπο τοῦτον τὸν ὑποπτο
 πέ μου!
 Γιατὶ ἡ σοφία κ' ἡ γνῶσις
 ἐκείνου, ποῦ κρατεῖ τοῦ Διὸς
 τὸ σκῆπτρο τὸ θεῖο, κάθε ἄλλη
 καὶ σοφία καὶ γνῶσις ἀπερνάει:
 Σέσένα, ἀπ' τὰ πανάρχαια
 τὰ χρόνια εἶναι δοσμένη ἡ βασιλεία.
 Τοῦτο πέ μου:
 Σὲ τί μπορῶ νὰ σὲ δουλέψω;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τώρα, ἂν ἐπιθυμῆς νὰ ἰδῆς τὸν τόπο
 τὸν ἀπόμερον ὅπου κατοικεῖ, κύττα
 θαρρετά· μὰ σὰν ἔλθῃ ὁ τρομερὸς κείνος
 ὀδίτης, ἄσε τὴ σπηλιά καὶ πρὸς ἐμένα
 προχωρώντας προσπάθει κατὰ τὴν θνάγκη
 νὰ μὲ βοηθῆς.

ΧΟΡΟΣ

Ὅ,τι μοῦ λὲς τῶχῳ παντοτεινὰ φροντίζει
 ἀπ' τὰ παλιά μου, ἀναξ, τὰ χρόνια·
 νὰ γρυπνᾷ τὸ μάτι μου συνηθισμένο
 γιὰ τὰ δικά σου τὰ συμφέροντα εἶναι.
 Ἄλλ' ὅμως τώρα
 λέγε μου σὲ ποιὸ μένει μέρος
 καὶ σὲ ποιὸ βρίσκεται τάχα μέρος.
 Ἀδιάφορο δὲν εἶν' σέμένα.
 Γιατὶ μπορεῖ ἄξαφνα στὴ μέση
 φυτρώνοντας νὰ μὲ ξαφνίσῃ.
 Ποῦναι τὸ μέρος; Ποῦν' ἡ κατοικιά του;
 Ὁ δρόμος; μέσα εἶν', ἢ μήπως ἔξω;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τὸ σπήλαιο τὸ διπλόπορτον ἐποῦτο
 εἶναι τὸ πέτρινό του σπίτι.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ ποῦ ὁ ταλαίπωρος ἐκείνος εἶναι;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Φανερά, γιὰ νὰ βρῆ τροφή θὰ βγῆκε
 παίρνοντας τοῦτο ἐδῶ τὸ μονοπάτι.
 Γιατὶ τέτοια εἶν' ἡ ζωὴ ποῦ κάνει, λένε,

τρυπώντας μετὰ βίας ὁ ἄθλιος ἄθλια
τάγριμια μὲ τὰ φτερωτά του βέλη,
δίχως εἰς τὰ δεινά του γιατριά νὰ βρῖσκη

ΧΟΡΟΣ

Πόσο τότε λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχει
θνητὸ κανένα γιὰ νὰ τὸν φροντίζῃ
μηδὲ παρηγορητικὸ συντρόφου βλέμμα,
ὁ δύστυχος, παντέρημος ἐδῶ πάντα
βαρειὰν ἔχει βαρειὰν ἀρρώστια, κι' ὅλα
τοῦ ἀνήμερου τοῦ λείπουνε·
ὦ, πῶς ἀντέχει!

Ἔ τῶν θεῶν τέχνες . . .

Δύστυχα τῶν θνητῶν γένη
ποῦ ἄμετρα εἶναι τὰ δεινά σας,
τοῦτος ὅπου τὸ γένος του δὲν εἶναι
κατώτερον ἀπὸ κανένα εὐγενικὸ γένος
στερημένος ἀπὸ τὰ πάντα στὴ ζωὴ μέσα,
ἔρημος μέσα στὰ δασύτριχα θηρία
τὰ πλοῦμερά· ἀξιολύπητος στὴν πείνα
καὶ στὸν πόνο του ἄπαυτες ἐγνοῖες ἔχει.
Καὶ τοῦ βουνοῦ μὲ ὀρθά -
νοικτο ὁ ἀντίλαλος τὸ στόμα τὰ πικρά του
στέλνει μακρὰ στενάγματά του.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄπ' ὅλα τοῦτα τίποτε δὲ μὲ ξαφνίζει·
οἱ πόνοι του ἔργο τῶν θεῶν, λάθος
ἂν δὲν ἔχω, καὶ τῆς ἀσπλαχνῆς τῆς Χρύσης
ἂν μπορῶ νάχω κέγῳ γνώμη· τώρα
ποῦ δὲν ἔχει ποιὸν νὰ τὸν φροντίσῃ

εἶν' οἱ θεοὶ ποῦ δὲν ἐπιθυμοῦνε
τἀλάθευτά του βέλη πρὸς τὴν Τροία
νὰ ρίξῃ· ὡς νὰ περάσῃ καιρὸς τόσος
ὅπου τὰ βάσανά του νὰ τὸν καταλύσουν.

ΧΟΡΟΣ

Παιδί μου, σῶπα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί τρέχει;

ΧΟΡΟΣ

Θόρυβος ἔφθατε ὡς ταῦτί μου·
φωνὴ πολυδάσανισμένου ἀνθρώπου
τάχ' ἀπὸ δῶ, τάχ' ἀπὸ κεῖ. Φθάνει
ὡς ταῦτιά μου, ναί, ὡς ταῦτιά μου
χαμοσερόμενου δύσκολ' ἀνθρώπου
ἢ φωνή. Μακρὰ φθάνει
βαρεῖα ἢ φωνὴ σπαρακτικὴ·
θρηνεῖ ξάστερα. Ἄλλ' ὅμως ἔχε,
παιδί μου

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί νάχω;

ΧΟΡΟΣ

Ἄλλες φροντίδες.
Γιατὶ μακρὰ δὲν εἶναι,
μὰ ἐδῶ σιμὰ ὁ ἄνδρας, μὴ
παίζοντας σὰ βοσκὸς τὴ σύριγγά του
βόσκοντας τὸ κοπαδι του,
ἀλλὰ ἢ σκοντάφτοντας βγάξει
φωνὴ ποῦ μακραντιλαλαεὶ πόνου
ἢ βλέποντας στὸν ἄξενον ἐτοῦτο

τὸν τόπο τὸ καράβι μας, βάζει
τρομακτικὲς πολὺ κραυγές.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλοι! Πόσοι νᾶσθε, ὦ ξένοι, τάχα
ὅπου στή χώρα τούτη εἴσθε φερμένοι,
ποιὰ τύχη πρὸς τάλιμενο ἀκρογιαλί
σᾶς ἔφερε; Ἡ γενιά σας ποιά,
ποιὰ ναι ἢ πατρίδα σας, ἀναγνωρίζω
ἀπ' τὴν Ἑλληνική σας φορεσιά!
Μὰ τὴ φωνή σας—θέλω τὴ φωνή σας
νάγροικῆσω.

Ἄπὸ τὴν ἄγριαν ὄψι μου
μὴν ξαφνισθῆτε,
ἐμένα τὸν κακότυχο τὸν ἄνδρα
σπλαχνισθῆτε.

Τὸν ἄνδρα ποῦ ἔρμος δίχως φίλο
φθείρετ' ἐδῶ πέρα· πῆτε:
ὡς φίλοι μου ἔρχεσθε;

Πρέπει νὰποκριθῆτε!
Δίκιο δὲν εἶναι νάρνηθῆτε,
νά μου ἀπαντήσετε,
καθὼς δὲν εἶν' σωστὸ
νά μὴν ἀποκριθῶ
κέγῳ ξένος σὲ σᾶς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Μάθε πρώτα κι' ἀπ' ὅλα τοῦτα, ξένε.
Ἐλληνες εἴμαστε: ποθοῦσες νὰ τὸ μάθης.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἦ πολυαγαπημένη γλῶσσα. Τί γλυκὺ

ἔστερ' ἀπὸ πολὺν καιρὸ νάκούσω
τὴ φωνή ἄνδρός ὡσάν ἐσένα!
Ποιά ἀνάγκη πρὸς ἐτοῦτο τὰκρογιαλί
σᾶσπρωξε; πόθος ποιός; ἄνεμος ποῖος
βοηθός; Πές μου νὰ μάθω θέλω
ποιὸς εἶσαι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἐγὼ ἀπὸ τὴ νεροτριγύριστῃ τὴ Σκυρο
κατάγομαι: πρὸς τὴν πατρίδα ἀρμενίζω.
Νεοπτόλεμο μὲ κράζουν, τοῦ Ἀχιλλέως
ὑγιόν. Τὰ πάντα ἤδη θαρρῶ γνωρίζεις.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἦ πολυαγαπημένου πατρὸς τέκνον,
Ἦ γῆς ἀγαπητῆς θρέμμα τοῦ γέρου
Λοκομήδη, μὲ ποῖο τάχα καράβι
ἀρμενίζοντας ἐφθασες στή χώρα τούτη
κι' ἀπὸ ποῦ νάρχεσαι;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Τροία τὴ στιγμὴ τούτῃ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τί λές; ἐγὼ δὲ σὲ θυμοῦμαι γιὰ νὰ μπῆκες
στά καράβια, σὰν ἀρμενίζαμε στὴν Τροία.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Πῶς ἦσουνα καὶ σὺ στὴν ἐκστρατεία;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τέκνο, δὲν ξέρεις ποιὸς εἶναι μπροστὰ σου τώρα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἰδωμένο δὲν τὸν ἔχω· δὲν τὸν ξέρω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Οὐδὲ τῶνομά μου λοιπὸν οὐδὲ κ' ἡ φήμη
ἔχουν ἕως εἰς ταῦτιά σου ἐσένα φθάσει ;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Μάθε πῶς ἀγνοῶ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Θεομίσητος θενάμαι καὶ καταραμένος,
γιατὶ οὐδὲ ἡ φήμη τῆς κακοτυχιάς μου
δὲν ἔχει φθάσει στήν πατρίδα μου, οὔτε
καὶ σὲ κανένα τῆς Ἑλλάδος τόπον.

Ὅμως οἱ ἀσεβεῖς ὅπου μέγακαταλείψαν
σιγογελοῦν γιὰ μένα, ἐνῶ τὸ πάθος,
τὸ πάθος μου φλογοβολᾷ καὶ μὲ πειράζει.

ὦ παιδί μου, τέκνο τοῦ Ἀχιλλέως, εἶμαι
ὁ περίφημος ὁ ἥρωας ποῦ κατέχει
τοῦ Ἡρακλέους τὰ ὄπλα· ἴσως ἡ φήμη
σοῦ τόχει μαθημένο· ὁ γυῖός τοῦ Πόια
ὁ Φιλοκτῆτης, ὅπου τοῦ στρατοῦ οἱ ἀρχόντοι
οἱ δυὸ κι' ὁ βασιλέας τῶν Κεφαλλήνων
ἀνάξια ἴπα στὸν ἔρμο τοῦτο βράχο
μὲρρίζανε, ἡ ἀρρώστια ἐνῶ μὲ καταλοῦσε
ἀγρία, ἀπ' τῆ δαγκαματιά φαρμακεμένης
ἀνθρωποκαταλύτρας ὄχεντρας. Σὲ τέτοια
κατάστατιν ἐδῶ μᾶφῆκαν μόνο,
σὰν ἔπιασεν ὁ στόλος—εἰς τὸ γυρισμὸ τοῦς
ἀπ' τὸ νητὶ τῆς Χρύσας· τότε καθὼς μὲ εἶδαν
ὑπερ' ἀπ' τὸν παραδαρμὸ μου νὰ κοιμοῦμαι
γλυκὰ πρὸς τὴν κουφάλα κάποιου βράχου,

φύγανε, ἀφίνοντάς μου, ὡς ζητιάνου,
ἄθλια κουρέλια καὶ τροφὲς ὀλίγες
γιὰ νὰ συγκρατηθῶ, ὅτ' εἶχε τύχει νᾶχαν.
Ἄμποτε ὡς νὰ κέμῃ νὰ καταστήσουν.
Συλλογίστου, παιδί μου, ποῖ τὸ ξύπνημά μου
ὑπερ' ἀπ' τῆ φυγῆ τους, πόσα, πόσα δάκρυα
ἔχυσα, πόσον ἔκλαψα. Τὰ καράβια
ἔλα, τὰ καράβια ποῦ μέκεινα
γιὰ τὴν Τροίαν εἶχαμε ξεκινημένα,
ἦταν φευγάτα πλέον. Καὶ κανένα
νὰ μοῦ παρασταθῆ δὲν εἶχα κι' οὔτε
νάλαφρώση τὸν πόνο μου. Μάταια
ἔλες συνάμα ἀπ' τίς μεριὲς κυττοῦσα.
Τριγύρω μου τὸν πόνο ἔβρισκα μόνο.
Τῆς λύπης οἱ ἀφορμὲς δὲν ἀπολείπαν.
Ὅσποσο οἱ μέρες πέρασαν καὶ μόνος
ἔπρεπε νὰ φροντίζω κάτω ἀπ' τὴ σπηλιά μου
γιὰ κάθε χρεῖα. Μοῦβρισκε τὸ τόξο
τροφῆ χτυπώντας περιφέρια : Ἄλλ' ὅμως
γιὰ νὰ πιάσω τὸ πουλι ποῦχε τὸ τόξο
μὲ τὸ φευγάτο του τὸ βέλος τρυπημένα,
σερνόμουν ὁ δυττυχιτμένος τὸ κακότυχό μου
τὸ πόδι σέρνοντας· νερὸ μοῦ χρειάζόταν
νὰ πάρω ἢ ξύλα λίγα νὰ ζητήσω,
ὅταν ὁ πάγος σκέπαζε τὸ χῶμα
στὴ βαρυχειμωνιά : καὶ μπουτουλώνοντας
ὁ ἄθλιος ἔκανα καὶ τοῦτο : Ὅσποσο
μοῦλειπεν ἡ φωτιά καὶ δυὸ χαλίγια
τρίβοντας ἐβίαζα τὴν ἀφαντὴ τὴ φλόγα

νάναδοθῆ. Αὐτὴ ἴναι σώτειρά μου.
 Γιατὶ μαυτὴ βρίσκω τὰ πάντα στ' ἄντρον
 ποῦ κατοικῶ· τὴ γιατρεία δὲ βρίσκω μόνο.
 Καὶ τώρα μάθε τί ἴναι τὸ νησί, παιδί μου, τοῦτο.
 Κανείς ἐκούσια ἐδῶ δὲν πιάνει ναύτης·
 οὐδὲ λιμάνι ὑπάρχει οὐδὲ καὶ μέρος,
 ὅπου πλέοντας θενὰ τὸν φιλοξενήτουν
 ἢ θὰ κερδίση. Οἱ φρόνιμοι ἐδῶ πέρα
 δὲν ἔρχονται. Κανείς ἀθέλητά του
 μπορεῖ ν' ἄλλθῃ. Στὰ πάμπολλα τὰ χρόνια
 ἔλθαν ἐδῶ ἄρκετοί· τοῦτοι, παιδί μου,
 σὰν ἔλθουν, λόγια σπλαχνικά μου λένε
 καὶ κάποτε λίγα φαγιά μου δίνουν
 ἢ ροῦχα, τὴν κακὴν οἰκτείροντάς μου μοῖρα.
 Ἄλλὰ κανείς στὸ σπίτι μου δὲν θέλει
 καὶ στὴν πατρίδα μου νὰ μὲ γυρίση.
 Καὶ χάνομαι ὁ δυστυχισμένος δέκα
 χρόνια ἀπ' τὴν πείνα καὶ τὴν καταλύτρα ἀρρώστεια.
 Αὐτὰ οἱ Ἄτρεῖδες κι' ὁ Ὀδυσσεὺς μου κάμαν,
 τέκνο! κεῖθε μιὰ μέρα τιμωρώντας
 οἱ θεοί, τὰ δεινά μου καὶ σ' αὐτοὺς νὰ δώσουν.

ΧΟΡΟΣ

Κεῖγ' ὀ σπλαχνίζομαι σε, τέκνο
 τοῦ Ποίαντος, ἴσα μὲ τοὺς ἄλλους ξένους.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Κεῖγ' ὀ μπορῶ νὰ μαρτυρήσω σ' ὅσα λέγεις
 πῶς εἶν' ἀληθινά, γιατί μὲ τοὺς Ἄτρεῖδες
 καὶ τὸ σκληρόκαρδο Ὀδυσσεὺς ἔχω συντύχει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Μνησικακεῖς λοιπὸν πρὸς τοὺς κακούργους
 τοὺς Ἄτρεῖδες; τὴν ὀργή σου ἔχουν ἀνάψει;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄμποτε τὴν ὀργή μου νὰ χορτάσω
 μὲ τὸ χέρι, νὰ μάθουν αἱ Μυκῆναι
 κι' ἡ Σπάρτη ὅτ' ἔχει ἡ Σκυῖρος παλληκάρια.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Σωστὰ μιλεῖς, παιδί μου· ὥστόσο, ποιά ἴναι
 ἡ ἀφορμὴ ποῦ ὀργίζοντάς σε ἐδῶ σὲ φέρει;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τοῦ Ποίαντος γυιέ, θενὰ σοῦ εἶπῶ
 τίς προσβολές, ποῦ μοῦκαμαν στὸ φθᾶσιμό μου·
 σὰν τοῦ Ἀχιλλέως τὴ ζῶν ἔκοψ' ἡ Μοῖρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλοίμονο! Στὸ λόγο σου μὴν προχωρήσης·
 θέλω νὰ μάθω ἂν ἀληθεύ' ὅτι ὁ Πηλεΐδης...

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δὲν ἐσκοτώθηκε ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου κάποιου,
 μὰ πὸ θεϊκό· τὸν ἐσαῖττεψεν ὁ Ἀπόλλων.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλ' εὐγενὴς κι' ὁ φονιάς κι' ὁ σκοτωμένος.
 Μὰ ὥστόσο συλλογιόμμαι, τέκνο, ἂν πρέπη
 νὰ σ' ἐρωτήσω γιὰ τὸ πάθημά σου πρῶτα,
 ἢ γιὰ κείνον ποῦ πέθανε νάναστενάξω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Νομίζω πῶς εἶν' ἄρκετὰ τὰ βάσανά σου,
 ἄτυχε, γιὰ νὰ μὴ θρηνηῖς μαζί καὶ ξένα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Δὲν ἔχεις ἀδικο· λοιπὸν τὸ πάθημά σου
πέ μου· τίς προσβολὲς ποῦ σοῦχουν κάμει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Μένα καράβι πολυστολιτμένο
ἦλθεν ὁ θεῖος Ὀδυσσεάς, καὶ μαζί του
ἦλθε καὶ τοῦ πατέρα μου ὁ τροφείας
νά με ζητήσουν λέγοντας, δὲν ξέρω
ἂν ἀλήθειες ἢ ψέματα μοῦ λέγαν,
πῶς κανεῖς, τώρα ποῦ χάθη ὁ Ἀχιλλέας,
κανεῖς, πάρεξ ἐγώ, δὲ θὰ μπορούσε
τῆς Περγάμου τὸ κάστρο νὰ κουρσέψη.
Ἀκούοντας τοῦτα, μὴδὲ μιὰ στιγμοῦλα
διστάζοντας ἐμπῆκα στὸ καράβι μέσα
γιατὶ πολὺ ποθοῦσα τὸν πατέρα
ἄθαφτο νὰ τὸν ἀντικρύσω· δὲν τὸν εἶχα
ζωντανὸν ἰδωμένα· κέκολακευόμουν
μὲ τὴν ἰδέα πῶς θὰ κούρσευα τὰ κάστρα
τῆς Τροίας. Μ' ἀνεμο βοηθὸ στὸ Σούνιο
ἀρμενίζοντας φτάσαμε σὲ δυὸ ἡμέρες,
καὶ καθὼς ἔξω βγήκα, ὁ στρατὸς ὅλος
μ' ἐκύκλωσε γιὰ νὰ με χαιρετίσῃ
ὀρχιζόμενος πῶς ἀναστημένο
τὸν Ἀχιλλέα σ' ἐμέναν ἐθωροῦσε.
Ἐκοίτετο κεῖνος νεκρός. Δυστυχιτμένος
τὸν ἔκλαψα. Κατόπι δίχως νάναμείνω
ἐπῆγα νὰ ζητήσω τοὺς Ἀτρεΐδες φίλους
καθὼς — καὶ ρυτικά — τοὺς πίστευα ἀπαιτώντας

τάγματα τοῦ πατρὸς κι' ὅ,τι δικό του.
Κι' αὐτοὶ μᾶδρατροπία μᾶποκριθήκαν·
Τοῦ Ἀχιλλέως βλαστάρη, τοῦ πατρὸς σου
τάλλα πάφῃκε δύναται νὰ λάβῃς·
τάγματα ὁ γυῖος ὡπτόσο τοῦ Λαέρτη
κατέχει. Κεῖγὼ ἀκούοντας ἐτοῦτα
ἀνάθω, καὶ πολὺ μεγάλη ὀργή με πιάνει.
Λέγω βαρύκαρδος· Χωρὶς ἐγὼ νὰ ξέρω,
ἄθλιοι, πῶς τολμήσατε τὰ πατρικά μου
τὰ ὅπλα νὰ δώτετε; Καὶ κατὰ τύχη
ὁ Ὀδυσσεάς ποῦτον ἐκεῖ μοῦ ἀπολογήθη·
Δίκαια, παιδοῖ μου, τᾶδωκαν σέμένα,
γιατὶ καὶ αὐτὰ καὶ τὸν πατέρα σου ἔχω σώσει.
Ἄπ' τὸ θυμὸ μου ἐγὼ παραφερμένος
τὸν βρίζω μὲλες τίς βριτὲς καὶ δὲν ἀφίνω
τίποτε, ἀφοῦ τὰ μοῦχε πάρει.
Κι' ὁ Ὀδυσσεάς φθάνοντας ἐκεῖ, θυμώδης
ἐνῶ δὲν ἦτον, ἀπ' τὰ λόγια τὰ δικὰ μου
δαγκωμένος μοῦ λέγει· Δὲν ἦσαν στὸ μέρος
ποῦ εἴμαστε ἐμεῖς· ἀλλ' ἦτουν ὅπου
νάσαι δὲν ἔπρεπε· μὲ τάγματα στὴ Σκύρο
δὲ θὰ γυρίσης ὅσο καὶ κακόστομος ἂν εἴσαι.
Ἀκούοντας τέτοια, βαρυπροσθαλμένος πλέον
μὲ τὰ πλοῖα μου γυρίζω στὴν πατρίδα,
στερημένος γιὰ χατίρι τοῦ κακίστου
καὶ κακόσπαρτου Ὀδυσσεῶς ἀπ' τὰγματά μου.
Καὶ δὲν κατηγοράω ἐκεῖνον ὅσο
τοὺς Ἀτρεΐδες τοὺς ἀρχηγούς, γιατί εἶναι
στὴν ἐξουσία τῶν ἀρχόντων καὶ στρατὸς καὶ πόλις

κι' ἀπ' τῶν δασκάλων τους τὰ λόγια διαστρεμμένοι
 γίνονται οἱ ἄνθρωποι. Σᾶς εἶπα
 ὅ,τι κι' ἂν εἶχα νὰ σᾶς πῶ, κιᾶμποτε νᾶναι
 τῶν Ἀτρείδων ὁ ἐχθρὸς τῶν θεῶν καὶ δικὸς μου φίλος.

ΧΟΡΟΣ

ὦ Γῆ, ποῦ τὰ βουνα ἀγαπᾶς, τροφὴ τῶν πάντων,
 μητέρα τοῦ ἴδιου τοῦ Διός,
 λατρεύεται ὅπου ὁ μέγας Πακτωλὸς
 τὸ ρέμα σέρνει. Ἐκεῖ σοῦ προσευχόμενον
 σάν οἱ Ἀτρείδες τὸν ἀτιμάζαν
 σάν τοῦ πατρὸς τάρματα παραδίναν,
 τιμὴν ἀφάνταστη στὸ γυιὸ τοῦ Λαέρτη.
 Ἄλλοι! μητέρα σεβαστή,
 ποῦ σέρνει ταυροκτόνων
 λεονταριῶν τὸ ἄρμα σου
 ἢ ὀρμῆ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ξένοι, μοῦ φέρνετε νομίζω φανερὸ σημεῖον
 τῆς λύπης σας πλέοντας ἐδῶ πέρα,
 καὶ νοιώθω πῶς ἐποῦτο τοῦ Ὀδυσσέως εἶναι
 καὶ τῶν Ἀτρείδων ἔργο. Ξέρω
 πῶς κανένα δὲν ἀφίνει ἐκεῖνος ψέμα
 καὶ πανουργία χαμμιά, δίχως ποτέ του
 ἔτσι ἐνεργώντας δίκαιο νὰ τελειώσῃ κάτι.
 Ὅ,τι μοῦ εἶπες δὲ μὲ ξαφνίζει, ἀλλ' ὅ,τι
 μὲ ξαφνίζει εἶναι τὸ πῶς ὁ μέγας Αἴας
 ὄντας αὐτοῦ τό εἶδε κύπόμεινέ το.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ὁ Αἴας δὲ ζοῦσε, ξένε, γιατί ζώντας

κανεῖς δὲ θάπαιρνέ του τὰ ὄπλα τοῦτα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τί λές; Λοιπὸν σκοτώθηκεν ὁ Αἴας;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Στὸ φῶς τοῦ ἡλίου πλέον δὲν εἶναι, μάθε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλοι καὶ τρισαλλοίμονό μου. Ἄλλὰ δὲν πήγαν
 στὸν Ἄδη τοῦ Τυδέως ὁ γιὸς καὶ τὰποσπόρι
 τοῦ Σισύφου τὸ πουλημένο στὸ Λαέρτη.
 Τοῦτοι νὰ ζοῦν δὲν ἔπρεπε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ὡστόσο, ξέρε το καλά πῶς ζοῦνε
 καὶ βασιλεύουν μέσα στοῦ στρατοῦ τὸ πλῆθος τώρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Κι' ὁ καλὸς μου γέρος ἀπὸ τὴν Πύλο Νέστωρ
 ὑπάρχει; Γιατί μὲ τίς φρόνιμές του
 συμβουλές ἐμποδοῦσε τὰ κακά τους ἔργα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Πολὺ δυστυχημένος εἶναι τώρα· γιατί τοῦχει
 τὸν Ἀντίλοχο τὸ παιδί του ὁ Χάρος πάρει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλοίμονο! Τὸ θάνατο δυὸ ἀνθρώπων μου εἶπες
 ποῦ δὲ θᾶθελα νὰκούσω πῶς χαθήκαν.
 Πῶ πῶ! πῶς νὰ σκεφθῶ, ὅτι τοῦτοι
 πεθαίνουν καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ζῆ ποῦ ὠστόσο
 θενᾶπρεπε νὰκούσουμε νεκρὸς πῶς εἶναι.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Σοφὸς ἐκεῖνος παλαιστής· ἀλλ' ὅμως

κ' οἱ σοφῆς γνώμης ἐμποδιζονται συχνά.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ὡστόσο, στοὺς θεοὺς σέξορκίζω, πέ μου,
πεῦτον ὁ Πάτροκλος αὐτὴν τὴν ὥρα
ὁ ἀγαπημένος φίλος τοῦ πατρός σου;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Κι' αὐτὸς ἦταν νεκρός· κοντολογῆς ὅλα
θὰ μάθης· λοιπὸν ἄνθρωπο κανένα
πονηρὸν ὁ πόλεμος δὲν παίρνει ἐκούσια,
μὰ πάντα τοὺς καλοὺς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Μαζί σου συμφωνῶ· καὶ θέλω ὥστόσο
γιὰ τὸν ἄθλιον ἄνδρα αὐτὸν νὰ σὲ ρωτήσω,
ποῦναι ἢ γλῶσσα του πλάνη κέπιδέξια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Μιλεῖς, νομίζω, βέβαια γιὰ τὸν Ὀδυσσεά.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Δὲ μίλησα γι' αὐτόν· ἦτανε κάποιος
θερσίτης, ὅπου δὲν ἀρξίότανε νὰ λέη
μιὰ φορὰν ὅ,τι οἱ ἄλλοι δὲ δεχόνταν
νάκούτουν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δὲν τὸν εἶδα. Εἴρω πῶς ἀκόμη ζοῦτε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Φυσικό. Γιατὶ ψόφον οἱ κακοὶ δὲν ἔχουν.
Γι' αὐτοὺς οἱ θεοὶ πολυφροντίζουν.
Τοὺς πανούργους καὶ τοὺς κακοὺς εὐχαριστιοῦνται
ἀπὸ τὸν Ἄδη στὴ ζωὴ νὰ τοὺς γυρίζουν,

καὶ γκρεμίζουνε τὸν ἐνάρετο στὸν Ἄδη.
Πῶς νὰ τὰ νοιώσῃς τοῦτα, πῶς νὰ τὰ παινέσῃς
σὰν δείχνῃς, ἐπαινώντας, τοὺς θεοὺς ἀδίκους;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ὅσο γιὰ ἐμέ, τοῦ Οἰταίου πατρός βλαστάρη
τοῦ λοιποῦ θὰ φροντίσω ἀπὸ μακρόθεν
τὴν Τροία νὰ βλέπω καὶ νὰ βλέπω τοὺς Ἀτρεΐδες·
γιατὶ ποτὲ δὲ θὰ μὰρέσουν ὅσοι
τὸν χειρότερο ἀπ' τὸν καλύτερο προκρίνουν
καὶ τὸν δειλὸν ἀφίνουν νὰ νικήη.
Θὰ προτιμοῦσα τὴ Σκυρο τὴν πετρώδη
τοῦ λοιποῦ νὰ τὴν ἔχω κατοικία.
Ἦδη πηγαίνω πρὸς τὸ πλοῖο· χαῖρε
τοῦ Ποιάντος τέκνο, χαῖρε· εὐτυχισμένος
ἄς εἶσαι κ' οἱ θεοί, καθὼς ποθεῖς, ἄς σὲ λυτρώσουν.
Ἐμεῖς ἄς πᾶμε τὸ παννὶ νανοίξωμεν ὡς πρύμον
ἀέρι στείλῃ ὁ θεὸς γιὰ νανοιχθοῦμε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Πῶς φεύγετε, παιδί μου, κι' ὅλα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ναί, γιατί πρέπει ἀπὸ κοντὰ κι' ὄχι μακρόθεν
γιὰ τὴ στιγμὴ νὰ φροντίσωμε τοῦ μισεμοῦ μας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

ὦ τέκνο, σὲ παρακαλῶ καὶ σὲ ἰκετεύω
στοῦ πατρός σου τὸνομα καὶ τῆς μητέρας
καὶ σ' ὅ,τι στὴν πατρίδα ἀγαπημένο
ἔχεις, νὰ μὴ μ' ἀφήσῃς ἔρμον ἔτσι
στὰ δεινὰ ποῦ εἶδες κ' ἔχεις ἀκουσμένα,

ἀλλὰ πάρε με ὡς πάρεργο. Γνωρίζω
 πῶς εἶν πολὺ δυσβάσταχτο τὸ βάρος·
 ὑπόμεινέ το ὥσπτοτο. Γιατί στοὺς γενναίους
 μισητό 'ναι τ'ἀνανδρὸς κ' εἶναι
 τὸ τίμιο δοξασιμένο. Ἄν νὰ μὲ σώτῃς
 ἀρηθῆς, θεὰ ἀφίτης πίσω σου αἴσχος.
 Ἐνῶ ἂν μὲ σώτῃς, δοῦσα θεὰ λάβῃς πλείστην,
 ἂν ζωντανὸς στή γῆ τῆς Οἴτης φθάσω.
 Ἐμπρός· ἡ στενοχώρια σου μιὰ μέρα
 ὀλόκληρη δὲ θεὸς νὰ φάγῃ. Τόλμα,
 πάρε με κ' ὅπου θέλεις ἄς μὲ ρίξῃς,
 στήν ἀντλία, στήν πλώρη, γὰρ στήν πρόμην
 ὅπου λιγώτερο τοὺς ἄλλους θὰ ἐνοχλήσω.
 Στὸν Ἰκέσιο Δία σέξορκίζω, τέκνον,
 δέξου. Στὰ γόνατά σου πέφτω, ἂν κ' εἶμαι
 παράλυτος, σακάτης ὁ δυστυχησιμένος.
 Ἐρημο μὴν ἀφήσῃς με μακριὰ ἀπὸ κάθε
 ἀχνάρι ἀνθρώπων. Σῶσε με κ' ὀδήγησέ με
 στήν πατρίδα σου ἢ στοῦ Χαλκιδόντος τῆ χώρα
 τοῦ Εὐβοέως. Ἀπὸ κεῖ μακρὸς δὲν εἶναι
 ὁ δρόμος ὅπου πάει πρὸς τῆς Τραχίνος
 τὴν ὑψηλὴ κορφή καὶ πρὸς τις ὄχθες
 τοῦ καλορέμματος Σπερχειοῦ. Ξανάδωσέ με
 στὸν πατέρα μου· ἂν καὶ φοβούμαι μήπως
 πέθανε ἀπὸ καιρό. Γιατί πολλὰς φορὰς ἐκείνους
 ποῦρθαν ἐδῶ παράκλησι ἔχω κάμει
 νὰ τοῦ ποῦνε πῶς τὸν παρακαλάω ν'ἀλθῃ
 ὁ ἴδιος μένα καράβι νὰ μὲ πάρῃ.
 Ἦ δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ λίγο νοιαζόνταν

γιὰ τὴ δική μου φροντίδα οἱ ξένοι τοῦτοι
 καὶ βιάζοντο νὰ γυρίσουν στήν πατρίδα.
 Σὲ σὲ προστρέχω σήμερα· κ' ἔσο
 ὀδηγητῆς μου κ' ἄγγελος μαζί. Σπλαχνίσου-
 με, σῶτε με, στοχαζόμενος σὲ πότες
 συντυχίες ὁ ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ πέσῃ,
 τόσο στήν εὐτυχίαν ὅσο καὶ στή δυστυχία.
 Καὶ πρέπει σὰν εἶν' ἔξω ἀπὸ τὴ δυστυχία
 κανεῖς, νὰ τὴ φαντάζεται, κ' ἂν τύχῃ
 νὰ εὐτυχῇ, πρέπει νὰ προσέχῃ μήπως
 κρυφὰ κακοτυχιά τὸν συνεπάρῃ.

ΧΟΡΟΣ

Σπλαχνίσου τον, ἀναξ, πολλὰ μᾶς εἶπε
 πῶς ἔχει ὑπομείνει δεινά, ποῦ παρόμοια
 ἄμποτε οἱ ἀγαπητοὶ μου νὰ μὴ δοκιμάσουν.
 Ὡσπτότον ἐγὼ βασιλιᾶ, ἂν ἀλήθεια
 μιτεῖς τοὺς Ἀτρεΐδες, σ' ὠφέλεια
 θὰ γυρίσω τῶν δυὸ τὸ κακὸν ὅπου ἐκάμαν
 σὲ τοῦτον, καὶ τὴν ὀργὴ τῶν θεῶν φεύγοντας
 σὲ καλοτάξιδο γοργὸ καράβι
 στήν πατρίδα του ὡς θέλει θὰ τὸν γυρίσω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Πρότεξε μὴν εὐκαλὸς ἐνῶ δείχνεται τώρα
 ὅταν ἡ ἀρρώστεια του σὲ χολοσκάσῃ
 τὴν ἴδια δὲν κρατήτῃς πάλι γλῶσσα.

ΧΟΡΟΣ

Ὅχι. Μιὰ τότε κατηγόρια δίκαια
 ποτὲ δὲ θὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ ρίξῃς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ντροπή μου νὰ φανῶ λιγώτερο ἀπὸ σένα
πῶς νοιάζομαι γιὰ νὰ συντρέξω ἐγὼ τὸν ξένο.

Ἄν ἔτσι θέλῃς, πᾶμε, ἄς ἀνοιχθοῦμε
κι' ἄς ἰτοιμασθῆ ἰσχυρὰ τὸ πλοῖο νὰ φύγῃ·
θὰ μᾶς πάῃ καὶ δὲ θάρνηθῆ τὸ νὰ μᾶς πάῃ.

Ἄμποτε, μόνον οἱ θεοὶ νὰ μᾶς βοηθήσουν
νὰ φθάσωμε, ὅπου θέλομε, γεροὶ ἀπὸ δῶθε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ὁ πολυαγάπητῆ μου ἡμέρα, στὴν καρδιά μου
γλυκύτατε θνητέ, καλοὶ μου ναῦτες,
πῶς νὰ σᾶς δείξω τάχα πῶς εὐγνωμονῶ σας;

Πᾶμε, παιδί μου, χαιρετώντας πρῶτα
τὴν ἀκατοίκητῆ μου κατοικία
γιὰ νὰ μάθῃς πῶς ἔζησα καὶ μὲ τί θάρρος
γεννημένος ἐγὼ εἶμαι. Ἄλλος κανένας,
πᾶρεξ ἐγὼ, στοχάζομαι δὲ θὰ μπορούσε
καὶ νὰ βλέπῃ μονάχα αὐτοὺς τοὺς πόνους.
Μεδίδαξεν ἢ ἀνάγκη τὰ κακὰ νὰ στέργω.

ΧΟΡΟΣ

Σταθῆτε γιὰ νὰ μάθωμε: ἐρχόνται δύο,
ἓνας τοῦ πλείου σου ναύτης, ξένος ὁ ἄλλος.
Πᾶμε νὰ μάθωμε· καὶ μπαίνουμε κατόπι.

ΕΜΠΟΡΟΣ

Τοῦ Ἀχιλλέως παιδί, αὐτὸν τὸ σύντροφό σου,
ποῦ τοῦ πλοίου σου φύλαξ ἦταν, μ' ἄλλους δύο
παρακάλεσα ποῦ ἦθυνα νὰ μοῦ δηλώσῃ,
γιατὶ τὸν εἶχα ἀπαντημένο στὰ κροιάλι τοῦτο,

ὅπου δίχως νὰ περιμένω ἔχω ἀραγμένα.
Πλέοντας ἀλλὰ μὲ λίγους ναῦτες ἀπ' τὴν Τροία
πρὸς τὴν Πεπάρηθο, ποῦ κάνει τὰ πολλὰ σταφύλια
τὴν πατρίδα μου καθὼς ἄκουσα νὰ λένε
οἱ ναῦτες πῶς μαζί σου ἐταξιδέψαν,
μοῦ φάνηκε πῶς ἔπρεπε νὰ μὴ σαλπάρω
πρὶν σοῦ μιλήσω, κι' ἄξια ἀμειφθῶ ἀπὸ σένα.
Βέβαια κανένα ἀπ' ὅσα μελετήσαν
οἱ Ἀργεῖοι γιὰ σὲ δὲν ξέρεις κι' ὄχι
σχέδια μονάχα, ἀλλ' ἔργα ποῦ σὲ πράξι
ἔχουν βαλθῆ καὶ δὲ θάργοπορήσουν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τὴ χάρι ποῦ θεὰ μοῦ κάμῃς, ξένε,
ἂν διασπρεμμένος δὲ γεννήθηκα, θὰ τὴ γνωρίζω
μετρωμοσύνη πάντα. Ἐξήγησέ μου ποῖο
τὸ σχέδιο τῶν Ἀργείων τὸ νέο γιὰ μέναν εἶναι.

ΕΜΠΟΡΟΣ

Ἀρμενίζουνε καταπόδι σου νὰ σὲ προσθάσουν
ὁ γέρω-Φοίνικας καὶ τοῦ Θητέως τὰ τέκνα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Μὲ βία νὰ μὲ πάρουν θέλουν ἢ μὲ λόγια;

ΕΜΠΟΡΟΣ

Ἄγνωσ' κείνο ποῦ μοῦ εἶπανε σοῦ λέγω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Κι' ὁ Φοίνικας κι' οἱ σύντροφοί του δείχνουν
τὴ σπουδὴ τούτη γιὰ νὰρέσουν στοὺς Ἀτρεΐδες;

ΕΜΠΟΡΟΣ

Νιώστε πῶς τοῦτο γίνεται μὲ δίχως ἀργοπόρια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Καὶ πῶς δὲν ἐτοιμάσθηκε γιὰ νάρμενίση,
καταπόδι μου γιὰ νὰ φέρῃ τὰ μαντάτα
αὐτά μου ὁ Ὀδυσσεύς; τί νὰ φοβόταν;

ΕΜΠΟΡΟΣ

Ἐκεῖνος ἄλλον ἄνδρα πῆρε τὸ κατόπι
μαζί μὲ τοῦ Τυδέως τὸ γυιό, στὸ μιτεμό μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Καὶ ποιὸν νάναζητήση πήγαινε ἐκεῖνος;

ΕΜΠΟΡΟΣ

Ἦτανε — ἀλλ' ὅμως πές μου πρῶτα τοῦτος
ποιὸς εἶναι καὶ σιγά, παρακαλῶ σε, μίλα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ὁ δοξασμένος Φιλοκτῆτης εἶναι τοῦτος, ξένε.

ΕΜΠΟΡΟΣ

Πλειότερα μὴ ρωτᾷς λοιπόν, ὅσο μπορέσης
ἀπὸ τὸν τόπον του γλιγωρότερα νὰ φύγῃς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τί λές, παιδί μου; Γιατί αὐτὸς ὁ ναύτης
κρυφομιλεῖ γιὰ μὲ μαζί σου τάχα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δὲν ξέρω ἀκόμη τί 'πε, ἀλλ' ὅμως πρέπει
φανερὰ νὰ τὸ πῆ καὶ στοὺς δύο μας τοῦτο.

ΕΜΠΟΡΟΣ

ὦ τοῦ Ἀχιλλέως σπέρμα, μὴ μὲ κάμῃς
ἐχθρὸ μὲ τὸ στρατὸ ἀναγκάζοντας με
ὅσα δὲ θέλω νὰ σᾶς πῶ· μοῦχουν πληρώσει
ἐμένα τοῦ φτωχοῦ καλοῦ τίς δούλεψές μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἐγὼ εἶμ' ἐχθρὸς τῶν Ἀτρειδῶν κι' ὁ ἄνδρας τοῦτος
ποῦ τοὺς μισεῖ, μεγάλος φίλος. Πρέπει
λοιπόν, ἀφοῦ σὲ φιλικὴ μὲ βρίσκεις
διάθεσι, νὰ μὴ μᾶς κρύψῃς ὅσα σοῦ εἶπαν.

ΕΜΠΟΡΟΣ

Σκέψου τί κάνεις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τῶχω μελετήσει.

ΕΜΠΟΡΟΣ

Ἵπεύθυνον θενὰ σὲ κάμω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Νὰ μὲ κάμῃς. Λέγε.

ΕΜΠΟΡΟΣ

Ἄκουσε. Τοῦτον ἔρχονται γιὰ νὰ ζητήσουν
τοῦ Τυδέως ὁ γυιὸς καὶ τοῦ Λαέρτη·
ὠρμισθήκαν προτοῦ νὰ μποῦνε στὸ καράβι
πῶς ἤθελε τὸν πάρουν εἴτε θεληματικά του
εἴτε μὲ βία. Καὶ τοῦτα ἀπὸ τὸν Ὀδυσσεά
τὰ λόγια καθαρὰ τὰκούγαν οἱ Ἀργεῖοι.
Γιατί αὐτὸς ἔδειχνε πῶς εἶχε ἐλπίδα
πῶς θὰ πετύχῃ πλειότερο ἀπ' τὸ Διομήδη.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Γιὰ ποιὰν αἰτίαν οἱ Ἀτρεΐδες ἔτσι
ὑστερ' ἀπὸ καιρὸ τόσο μὲ μεγάλη
ἐπιμονὴ ζητοῦνε τοῦτον, ὅπου
οἱ ἴδιοι ἐγκαταλείψαν; πῶς τὸν 'πιθυμοῦνε

ἤ μὴ τῶν θεῶν ἡ ἐκδίκησις τοὺς ἀναγκάζει
τῶν θεῶν, ποῦ τιμωροῦνε τὰ κακὰ τὰ ἔργα;

ΕΜΠΟΡΟΣ

Ὅλα θεὰ σ' τὰ πῶ, γιατί δὲν ἔχεις
ἴσως τ' ἀκούσει. Μάντις κάποιος
ὑπῆρχεν ἀπὸ εὐγενικὸ γένος, βλαστὰρι
τοῦ Πριάμου, κ' Ἔλενο τὸν ὠνομάζαν.
Τοῦτον ὁ δόλιος Ὀδυσσεὺς μιὰ νύχτα
βγαίνοντας μόνος ἔπιασεν, ἐκεῖνος
ὅπου μ' ὄλα τὰ ντροπιασμένα τότε κράζου
ἐπίθετα — καὶ δένοντάς τον τότε φέρνει
ἀνάμεσα στοὺς Ἀχαιοὺς, ὠραῖο κυνήγι!
Ἐκεῖνος μέσα στοὺς πολλοὺς ἄλλους χρησμούς του
τοὺς εἶπε πῶς τῆς Τροίας δὲ θὰ κουρσέψουν
τὰ κάστρα, ἂν ἀπὸ τὸ νησὶ ποῦ μένει
δὲν πείσουνε νάρθη τὸ Φιλοκτῆτη.
Καὶ καθὼς ἄκουσεν ἐτοῦτα τοῦ Λαέρτη
ὁ γυῖός ἀπὸ τὸ μάντι, ἀμέσως δίνει
ὑπόσχεσι στοὺς Ἀχαιοὺς πῶς θὰ τὸν φέρῃ
καὶ στὰ μάτια τους μπροστὰ θὰ τότε βάλῃ.
Ἐλπίζε μὲ τὰ λόγια πῶς θὰ τότε πείσῃ,
κι' ἂν ὄχι, ἀθέλγητά του νὰ τὸν πάρῃ.
Κέβαζε τὸ κεφάλι του πῶς θὰ τὸ κάμῃ.
Τ' ἄκουσες ὄλα, τέκνο μου· σὲ συμβουλευῶ:
σπεῦτε, κί' ὅποιος δικός σου ἄς σπεύσῃ.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλοίμονό μου ὁ δύστυχος! Ἐκεῖνος
ὁ κακοῦργος ὠρκίσθη νὰ μὲ πάῃ

πειθοντάς με στοὺς Ἀχαιοὺς· θεὰ πεισθῶ
ἀπὸ δῶ, ὅσο κί' ἀπ' τὸν Ἄδη νὰ γυρίσω
στὸ φῶς, ὡς ὁ πατέρας του ἔχει κάμει.¹

ΕΜΠΟΡΟΣ

Δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτά· στὸ πλοῖο πηγαίνω
ἄμποτε παραστάτης σας ὁ θεὸς νᾶναι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Δὲν εἶναι φοβερό, παιδί μου, τάχα
ὁ γυῖός τοῦ Λαέρτη νὰ νομίσῃ, πῶς μὲ λόγια
γλυκὰ στὸ πλοῖο θὰ μὲ καταφέρῃ νᾶμπω
γιὰ νὰ μὲ πάῃ στὰ μάτια τῶν Ἀργείων.
Νὰ μὲ βάλῃ προθυμότερα θάκουα νὰ μοῦ μιλήσῃ
τὴν ὄχεντρα, ποῦ δίχως πόδι μὲχρι ἀφήσει.
Τὰ πάντα αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἰπῇ καὶ νὰ τολμήσῃ.
Τώρα γνωρίζω τοῦ ἐρχομοῦ του τὴν αἰτία.
Ἄλλ' ἄς φύγωμε, τέκνον, γιὰ νὰ μᾶς χωρίζῃ
πολὺ πέλαγος ἀπ' τὸ πλοῖο τοῦ Ὀδυσσέως.
Ὅποιος ἐγκαιρα σπεύδει, σὰν τελειώσῃ
τὸ ἔργο, ἀνάπαυτι χορταίνει κύπνον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Σὰν πάψῃ ἐνάντια νὰ φυσᾷ στὴν πλώρη
ὁ ἄνεμος βάζωμε πανὶ κ' ἀντιφυσάει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Καλὰ ἀρμενίζεις πάντα φεύγοντας τὴ δυστυχία.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ξέρω· μὰ καὶ σέκείνους τώρα ἀντιφυσάει.

1) Ὑπανιγμὸς εἰς τὸν μῦθον τοῦ Σισύφου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Γιὰ τοὺς ληστὰς ἐναντίος ποσῶς δὲν εἶναι,
ὅταν νὰ κλέψουνε μποροῦνε καὶ νάρπάξουν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄλλ' ἂν νομίζης ὅτι πρέπει, ἐμπρὸς ἅς μποῦμε
νὰ πάρωμε ὅ,τι χρειάζομενο καὶ ποθητό σου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ὑπάρχουν μερικά ποῦ θέλω, ἔστω καὶ λίγα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί 'ναι ποῦ σὸ καράβι μου δὲ θενὰ τωῦρης;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἐνα βότανον, ὅπου τὴν πληγή μου ἀποκοιμίζω
πάντα καὶ ποῦ τοὺς πόνους μου μαῦτὸ πρᾶύνω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Βγάλτο λοιπόν. Τί ἄλλο νὰ πάρης θέλεις τάχα;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄν κανένα ἀπὸ τὰ δοξάρια μου ἔχω ἀφήσει
νὰ τὸ πάρω, μὴν ἄλλος μοῦ τὸ πάρῃ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τοῦ Ἡρακλέους κρατᾶς τὰ τόξα μήπως;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τοῦ Ἡρακλέους τάρματα, κι' ὄχι ἄλλα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἀπὸ σιμὰ νὰ τὰ κυτάξω μοῦ ἐπιτρέπεις
μὲ τὰ χέρια νὰ πιάσω, νὰ τὰ προσκυνήσω;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἐλεύθερα, παιδί μου, κι' ὄχι μόνο τοῦτο,
ἀλλ' ὅ,τι ἀκόμη ἂν ἔχω καὶ σοῦ χρησιμεύει.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄν καὶ τὸ θέλω, ὥστόσο ἡ πιθυμιά μου
ἀκράτητη δὲν εἶναι: ἂν νὰ τὰ ἴγγιξω
μ' ἀφίνεις, ἔστω. Ἀλλοιῶς δὲ θὰ τὰγγίξω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Δίκαια μιλεῖς, ὦ τέκνο. Πάρ' τα
στὰ χέρια ἀφοῦ τὸν ἥλιο μοῦχεις δείξει
καὶ τῆς Οἴτης τὴ χώρα: ἐσύ θὰ κάμης
τὸ γέρο μου νὰ ἰδῶ πατέρα καὶ τοὺς φίλους,
μάναστησες ἀπ' ὅπου μείχαν ρίξει
οἱ ἐχθροί μου. Θάρρος ἔχε· τὸ δοξάρι
θὰ ἴγγιξης καὶ θενὰ τὸ ξαναδώσης
σ' ἐκεῖνον ποῦ σ' τὸ δίνει: θὰ καυχιέσαι
ἀνάμεσ' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὅτι τῶχεις
ψηλαφήσει, μονάχα γιὰ τὴν ἀρετὴ σου.
Εὐεργετώντας τάχω ὁ ἴδιος ἀποκτήσει τοῦτα.
[Δὲ λυποῦμαι ποῦ σείδα καὶ ποῦ σ' ἔχω κάμει
σίλο· γιὰτὶ εὐεργετημένος ὅποιος ξέρει
νὰ εὐεργετῇ, ἀπὸ καθετὶ πιότερο ἀξίζει].
Προχώρει μέσα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Καὶ σὺ ν' ἀλθῆς μαζί μου θέλω· γιὰτὶ ἡ ἀρρώστια
τοῦ ποδιοῦ μου σὲ θέλει παραστάτη.

ΧΟΡΟΣ

Μοῦ τῶπαν, (μὲ τὰ μάτια μου
δὲν τῶχω ἰδεῖ), ὁ Κρονίδης

τὸν Ἰξίωνα, ποῦ θέλησε στὴν κλίνη του
 νὰ μπῆ, τὸν ἔχει δέσει
 σένος τροχοῦ, ποῦ ἀδιάκοπα
 στριφογυρνᾷ, τῆ μέση.
 Ἄλλ' ὅμως ἄλλοι κανένα
 δὲν ξέρω οὐδ' ἄκουσα, οὐδὲ κεῖδα
 ποῦ ἀπὸ τὸ Φιλοκτήτη πιδ κακῆ
 νᾶδερνε Μοῖρα, ποῦ κανένα
 δὲ βίασεν οὐδ' ἔχει ἀπατημένα.
 Ἴσος ἀνάμεσα σὲ ἴσους
 ἔτσι χανόταν. Τοῦτο νὰ πορῶ μὲ κάνει
 ποῦ μοναχὸς δίχως κανένα
 νᾶκούη παρὰ τὰ κύματα,
 ποῦ σπάζαν ἀφρισμένα,
 ἐβάστηξε μιὰ πολυδάκρυτη ζωή.
 Παντέρημος νὰ περπατῆ
 μὴν ἤμπορώντας καὶ κανένα
 στὴ δυστυχία του δίχως σύντροφο νᾶχη,
 μαζί του γιὰ νᾶναστενάξει,
 (σὺν ὁ ἀντίλαλος ξανάλεε
 τὸ βαρὺ παράπονό του,
 ποῦ ὁ πόνος ἀπὸ τὴν αἱματηρῆ
 πληγῆ τὸν ἔκανε νὰ λέγη
 — τὸ βαρὺ παράπονό του).
 Δὲν ἦτανε κανένας ποῦ νὰ σταματήσῃ
 μὲ βότανο μαλαχτικὸ βγαλμένο
 ἀπὸ τὸ γόνιμο κόρφο τῆς γῆς
 τόλόζεστον ὑγρὸν ὁποῦτρεχε
 ἀπὸ τὸ φιδόδαγκωμένο

ποδᾶρι του. Ἐσπερότανε
 ἐδῶ κέκεῖ,
 ζάρωνε, μαζευότανε
 ὡς μακρὰ ἀπ' τὴν παραμάννα του
 παιδάκι, σὺν ὁ πόνος
 τὸν ἄφινε γιὰ λίγο. Γιὰ τροφή του
 δὲν ἔπαιρνε καρπούς τῆς γῆς
 οὐδ' ὅ,τι οἱ ἄντρες οἱ ἄλλοι τρῶνε
 — δὲν εἶχε —, καὶ τὴν πείνα τὴν πολλή του
 γιὰ νὰ πραύνη, πρόσμενε
 τὰ βέλη τὰ γοργότερα
 πουλιά νὰ τοῦ σκοτώσουν.
 Ψυχὴ δυστυχισμένη,
 ποῦ δέκα χρόνια δὲν ἐγεύθηκες ποτέ σου
 μιὰ κούπα ἀπὸ κρασί, καὶ ποῦ σερνόσουν,
 ὅπου στεκάμενο νερὸ εἶχες ἀγναντέψει.
 Ἄλλ' ὅμως σήμερα ποῦ ἀπάντησε
 βλαστάρη ἀνδρῶν γενναίων
 θά λυτρωθῆ ἀπὸ τὰ δεινά του
 μέγας κεῦτυχισμένος πλέον.
 Τώρα μὲ τὸ θαλασσοπόρο ξύλο
 ὕστερ' ἀπὸ καιροὺς τόσους καὶ τόσους
 τὸν φέρνει πρὸς τῶν Μαλιαδῶν
 νυμφῶν τὴν αὐλή
 καὶ στὶς ὄχθεις τοῦ Σπερχειοῦ,
 ὅπου ἀπ' τὴ φλόγα τὴν οὐρανική
 καμένος πάνω ἀπ' τὴν κορφή τῆς Οἴτης
 ἀπάντησε τῶν θεῶν τὸ πλῆθος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Προχώρει, ἂν θέλῃς. Γιατί μένεις ἔτσι
ἀσβολωμένος δίχως νὰ μιλήσῃς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

"Α! "Α!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί τρέχει;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Κακὸ κανένα· ἀλλ' ἐμπρός, τέκνο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Μήπως ὁ πόνος σέπιασε τοῦ ποδαριοῦ σου;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

"Ὅχι, γιατί θαρρῶ πῶς μάλαφρώνει,
ὦ θεοί!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί μάναστεναγμούς τοὺς κράζεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Νάρθοῦν σωτῆρες κεύμενεῖς σέμας.

"Α! "Α!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δὲν θὰ πῆς τί ἔχεις πάθει; πές το!
γιατί σωπαίνεις, κάτι κακὸ θάχῃς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Χάνομαι, τέκνο, τὸ κακὸ δὲ θὰ μπορέσω
ποῦ μοῦλαχε νὰ σᾶς τὸ κρύψω, τρισαλλοίμονό μου.

"Ὡς τὰ κόκκαλα μὲ τρυπάει, μὲ τρυπάει.

Κακότυχος, δυστυχισμένος, κακομοιριασμένος
εἶμαι, παιδί μου! Ζωντανὸ μὲ τρώγει,
παιδί μου· πωπῶ! τρισαλλοίμονό μου.
Στόνομα τῶν θεῶν σέξορκίζω, ἂν ἔχῃς
σπαθὶ στὰ χέρια, πρόχειρον ὅ,τι,
χτύπησέ με στὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ μου,
κόψε με γλίγωρα· μὴ μὲ λυπᾶσαι.

"Εμπρός, παιδί μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί νέο κακὸ σὲ κάνει ξάφνου τέτοιες
κραυγὲς νὰ βάζῃς καὶ νάναστενάχῃς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τὸ ξέρεις, τέκνο!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί 'ναι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Παιδί, ξέρεις!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί; Δὲν ξέρω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Πῶς δὲν τὸ ξέρεις! "Ὡχ! "Ὡχ! "Ὡχ! ἀλλοί μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Κάποιος σὲ σφάζει τῆς ἀρρώστιας πόνος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τρομερό. Δὲ μπορῶ, νὰ τὸ πῶ. Δὲν λυπᾶσαι;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί νὰ κάμω ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Μὴν ἀπὸ φόβο μὲ προδώσης· γιατί κάθε τόσο ἔρχεται τὸ κακὸ καὶ πάλι ξαναπαίρνει τὴ θέσι του, σὰν κουρασθῆ νὰ τρέχη ἀλλοῦθε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄλλοίμονό σου, δύστυχε, ποῦ μύρια εἶναι τὰ βάσανά σου, θέλεις νὰ σὲ συγκρατήσω πιάνοντάς σε ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ὅχι, νὰ μὴ μὲ πιάσης· ἀλλὰ πάρε τοῦτο τὸ δοξάρι, ποῦ πρὶν μάποζητοῦσες κι' ὡσόπου ὁ πόνος ὁ πικρὸς μᾶφῆση κράτει το, φύλαγέ το. Γιατί βαθὺς ὕπνος μὲ πιάνει σὰν μᾶφῆση ὁ βασανισμὸς μου. Κἔτσι μόνον ξοφλῶ. Ἄφησέ με τώρα νὰ γλυκοκοιμηθῶ, κι' ἂν ἔλθουν στὸ μεταξύ, παρακαλῶ σε, μὴν ἀφίνης στῆνομα τῶν θεῶν σόρχίζω, τὰ ὄπλα τοῦτα νὰ σοῦ πάρουν μὲ θέλησί σου, ἢ μὲ τὴ βία. Γιατί ἔτσι καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ δικός μου — τοῦ ἰκέτη σου — φοιᾶς μέλλεις νὰ γίνης.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Θάρρος. Θάχω τὴν ἔγνοιαν. Σᾶλλον ἀπὸ μὲ κι' ἀπὸ σὲ δὲ θὰ δοθῶνε. Δός μου τα κεῦχου στοὺς θεούς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Πάρτ' τα, παιδί μου· καὶ τοὺς ζηλοτύπους παρακάλει θεοὺς νὰ μὴ σοῦ γίνουν ὀλέθρια τάρματα τοῦτα, ὅπως σέμένα καὶ σέκεινον ποῦ πρὶν ἀπὸ μὲ τᾶχε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ὡ θεοί, νὰ γενοῦν εὐχομαι τοῦτα· καλὸ καὶ γλίγωρο ταξεῖδι νὰ μᾶς φέρη ὅπου ὁ θεὸς ὀρίζει, πρὸς ἐκεῖ ποῦ παμε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Γνώριζε, τέκνον, πῶς φοβοῦμαι μήπως ἀνεκπλήρωτη μείνη ἡ εὐχὴ μας τούτη. Ἴδου ποῦ μαῦρον αἶμα ξαναστάζει κι' ἀπ' τῆς πληγῆς ρέοντας τὸ βάθος βράζει καὶ πάλι προσδοκῶ πῶς θὰ μὲ πιάση τὸ κακὸ, τρισαλλοί.

Ἄλλοί μου, ὦ πόδι, πόσα ὑποφέρω ἀπὸ τούτη σου τὴν πληγῆ. Προχωρεῖ τὸ κακὸ νά! σιμώνει. Τρισαλλοί μου ὁ ταλαίπωρος ! Ὅλα σᾶς τᾶπα. Μὴ φύγετε.

Πωπωπῶ.

Ὡ ξένη ἀπ' τὴν Κεφαλληνία, μακάρι νὰ σοῦ σχιζότανε ἡ καρδιά ἀπὸ τοὺς πόνους πῶχω στὸ ποδάρι. Ὡμένα, ὦιμὲ καὶ τρισωιμέ.

ὦ δύο ἀρχηγοί,
 Ἄγαμέμνονα καὶ Μενέλαε, πῶς
 θά σᾶς ἔδερνε ὁ πόνος αὐτὸς
 καιρὸν ἴσο πρὸς ὅσον ἐμένα μὲ δέρνει.
 ὦ μὲ.
 ὦ θάνατε, θάνατε, πῶς,
 ἐνῶ σὲ κράζω ἑλημέρα,
 δὲν μπορεῖς τάχα νᾶλθης;
 Παλληκάρι μου, βοήθα με ὥστόσο
 καὶ κάψε με μὲ τῆ φλόγα
 τῆ φημισμένη τῆς Λήμνου.
 Κεῖγῶ δὲν ἀρνήθηκα τοῦτο
 νὰ κάμω στὸ γυιὸ τοῦ Διὸς
 καὶ γι' ἀντάλλαγμα πῆρα
 τάρματα ποῦ κρατεῖς. Ναὶ γιὰ ὄχι; τί λές;
 Τί λές; τί σωπαίνεις; ὁ στοχασμὸς
 σου ποῦ πλανᾶται;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Κλαίω τόσην ὥρα καὶ γιὰ σέν' ἀναστενάζω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Λάβε ὅμως θάρρος, τέκνο, γιὰ τὸ τοῦτο
 τὸ βάσανο γοργὸ ἔρχεται καὶ γοργὸ φεύγει.
 Ἄλλ' ὅμως, σὲ ἱκετεύω, μὴ μαφῆσῃς μόνο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἦσύχασε, θὰ μείνωμε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Θὰ μείνης;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Πίστεψέ το.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ὅστοςο νὰ μοῦ τόρκισθῆς, δὲ θὰ σὲ βιάσω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ὅχι, γιὰ τὸ ἄδικο δίχως ἐσὲ νὰ φύγω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τὸ χέρι σου ἄπλωσέ μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Στ' ἀπλώνω, πείσου πῶς δὲ θέλω φύγει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἐκεῖθε, τώρα, ἐκεῖθε . . .

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί λές;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἐκεὶ ψηλά.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί νέος ἀφηρημὸς; γιὰ τὴ κυτάξεις
 τὸν οὐράνιο θόλο;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄσεμ', ἄσε με.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ποῦ νὰ σ' ἀφήσω;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄσε με . . .

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δὲ θὰ σ' ἀφήσω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Με καταστρέφεις, ἂν μέγγισης.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Σάφηνω, ἂν ἔλθης στὰ συλλογικά σου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Δέξου με, γῆ, τὸ νεκρωμένο σῶμα,
γιατί ἡ ἀρρώστεια νὰ σαλέψω δὲ μάφινει πλέον.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ὁ ὕπνος θαρρῶ σὲ λίγο θὰ τὸν πάρῃ
τὸ δύστυχο. Νὰ τὸ κεφάλι του ποῦ γέρνει,
ἰδρὸς πολὺς τριγύρω σ' ὄλο τὸ κορμί του
χύθηκε, καὶ στὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ μία φλέβα
ἀνοίχθηκε, καὶ μαῦρον ἀναβρῦζει τὸ αἷμα.
Ἄς τὸν ἀφήσωμεν ὁ ὕπνος νὰ τὸν πάρῃ, ὦ φίλοι.

ΧΟΡΟΣ

Ὑπνε, ποῦ μήτε πόνο
μήτε καὶ λῦπες ἔμαθες ποτέ σου,
ἔλα καὶ φύσαε πρὸς ἐμᾶς
γαληνέ, γαληνέ βασιλιά,
κράτησε ἀπάνω ἀπὸ τὰ μάτια του
τὴν ἀπλωτὴ τῶρα γαληνιά.
Νάλθῃς, νάλθῃς, γιατρός ἐσύ.
Παιδί μου, κύττα τῶρα
νὰ μείνης ἢ ἂν νὰ φύγῃς
καὶ γιατί, νὰ φροντίσω τῶρα—, πρέπει.
Βλέπεις, κοιμήθηκε. Τί
προσμένομε τῶρα γιὰ νὰ ἐνεργήσωμε;
Ἡ εὐκαιρία ποῦ γιὰ τὰ πάντα

ἀποφασίζει, μᾶς ἀσφαλίζει
γλίγωρη κένδοξη τὴ νίκη
γιὰ ὅποιον γνωρίζει νὰ τὴν ἀδράξῃ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τίποτε δὲ γροικᾶ. Ἄλλὰ βλέπω ὥστόσο
πῶς μάταια θεὰ πάρωμε τὰ τόξα τοῦτα
ἂν στὸ πέλαγος ἀνοιχτοῦμε δίχως κεῖνον.
Γιατὶ σαυτὸν ὁ στέφανος· αὐτόνε
εἶπε ὁ θεὸς νὰ πάρωμε μαζί μας.
Νὰ καυχίεσαι γιὰ μιὰ γερὴν ἐπιτυχία
καὶ ποῦ ὀφείλεις στὰ ψέματα ντροπὴ ναι.

ΧΟΡΟΣ

Ὡστόσο θὰ προνοήσῃ, τέκνον,
ὁ θεός· ἀλλ' ὅμως ὅ,τι
θὰ μάπαντήσης σιγὰ πές,
γιατὶ στὸν ἀλαφρό τους ὕπνο
οἱ ἀρρώστοι νιώθουνε τὰ πάντα.
Ἐξέτασε λοιπόν, δίχως νὰ νιώσῃ
προσεκτικά, ὅτι θεὸς νὰ κάμῃς,
γιατὶ ἂν μέκείνονε τὴν ἴδια
ἔχεις γνώμη δεινὰ καὶ πολλὰς
σὲ τοῦτο θελᾶβρουν οἱ φρόνιμοι
δυσκολίες.
Πρῦμος ὁ ἄνεμος, τέκνο,
κλειστὰ ἔχει τὰ μάτια,
ἀβόηητος εἶναι στὰ σκότη
ποντισμένος· ὁ ὕπνος
εἶναι γιὰ ὅποιον κοιμᾶται βαθὺς

μέσα στην πύρα — τὸ μεσημέρι.

Κύριος δὲν εἶναι

τῶν ποδιῶν, τῶν χειρῶν, τοῦ μυαλοῦ —

του, ἀλλὰ σὰν ἓνας

ποῦ σιμά εἶναι στὸν Ἄδῃ

κυτᾶ.

Ἄρμόδια στὸν καιρὸ

νᾶν' τὰ λόγια σου, τέκνο,

τὸ καλύτερον, εἶναι, θαρρῶ

κεῖνο ποῦ ἄφοβα δύνασαι

νὰ τελέσης.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Σώπα καὶ μὴν παραπονεῖσαι. Ἴδου κινάει

τὰ μάτια του, καὶ τὸ κεφάλι ἀνασηκώνει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἦ γλυκὸ φῶς, ποῦ φαίνεσαι ὕστερ' ἀπ' τὸν ὕπνο,
κι' ὦ ξένοι ποῦ ἐφροντίσατέ με δίχως νὰ τὸ ἐλπίζω.

Ποτέ μου δὲν καυχῆθηκα, πῶς ἦθελ' ἔχεις

οἶκτο γιὰ μὲ καὶ ὑπομονὴ ὅση χρειάζόταν

γιὰ νὰ παρασταθῆς στὰ βάσανά μου, τέκνο·

Οἱ στρατηλάτες οἱ Ἀτρεΐδες οἱ γενναῖοι

δὲν ἠμποροῦσαν εὐκόλα νὰ τὰ ὑπομείνουν.

Ἄλλὰ γενναῖος κι' ἀπὸ γένος εἶσαι ἡρώων·

κ' οἱ κραυγές μου κ' ἡ βρῶμα τῆς πληγῆς μου

δὲ σάποδιώξαν. Τώρα φαίνεται πῶς φεύγει

τὸ κακὸ καὶ μάφινει λίγη ἀνάσα·

πάρε με σὺ παιδί μου ὁ ἴδιος, σήκωσέ με,

ἔρθωτέ με στὰ πόδια μου, νὰ πᾶμε

στὸ καράβι, παννὶ νὰ βάλωμε δίχως

ἀργοπώρια, μόλις πάρω τὴν ἀναπνοή μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Χαρὰ μὲ παίρνει ὅπου ἀνέλπιστα σὲ βλέπω

ξανά μὲ δίχως πόνο νᾶνασαιίνης

Γιατὶ φαίνόσουν νὰ μὴν ἀνασαιίνης πλέον,

ἔτσι οἱ δόδυες σείχαν κάμει. Τώρα

σηκώσου ἀπάνω, ἢ ἂν τὸ προτιμᾶς σὲ παίρνουν

ἀπάνω τους ἄλλοι· πρόθυμα θενὰ τὸ κάμουν

ἂν ἔτσι τὸ θελήσωμεν οἱ δύο μας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Σύμφωνος εἶμαι, τέκνο. Σήκωσέ με

καθὼς νομίζεις. Μὴν ἀνησυχῆς τοὺς ἄλλους

μήπως, πρὶν τοῦ καιροῦ ἢ κακὴ ἢ ὀσμὴ μου

τοὺς κάμη νὰ μὲ βαρεθοῦν, γιὰτ' εἶναι

ὄρκετὸ ποῦ θὰ μᾶχουμε μαζὶ στὸ πλοῖο.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Θὰ γείνη, ὡς θές. Σήκω καὶ ἀπάνω μου στηρίζου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Εὐκόλα θενὰ σηκωθῶ, ἀπὸ τὴ συνήθεια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Θέ μου; Καὶ τώρα τί νὰ κάμω πρέπει;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τί 'ναι παιδί μου; τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δὲν ξέρω πῶς τὸ λόγο νὰ γυρίσω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τί σὲ στενοχωρεῖ; Μὴ λὲς παρόμοια λόγια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐγὼ παθαίνω τώρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Μήπως καὶ τὸ δυσάρεστό μου πάθος τώρα
σῆπεις στὸ καράβι σου νὰ μὴ μὲ βάλῃς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δυσάρεστα τὰ πάντα εἶναι σὲ κεῖνον
ὄπου, παρὰ τὸ φυσικὸ του, ἀνάξια πράττει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ὡστόσο τίποτε δὲν ἔχεις ξεστομίσει ἢ κάμει
ἀνάξιο τοῦ πατρός, ἀνακουφίζοντάς με.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄνανδρος θὰ φανῶ πῶς εἶμαι; αὐτὸ μὲ θλίβει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ὅχι μαὐτὰ ποῦ κάμνεις: μ' αὐτὰ ποῦπες

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ζεῦ! Τί θὰ πράξω; Διπλὰ διαστρεμμένος
θὰ δειχθῶ κρύβοντας, ὅσα δὲν πρέπει
καὶ ντροπιασμένα λόγια ξεστομώντας

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ὁ ἄνθρωπος τοῦτος θέλει καθὼς ὑποπτεύω
νὰ μὲ προδώσῃ φεύγοντας κι' ἀφήνοντάς με.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ὅχι δὲ θὰ σάφήσω· ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως
παίρνοντάς σε μαζί μου σὲ πολυλυπήσω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τί θὲς νὰ πῆς, παιδί μου, δὲν καταλαβαίνω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δὲ θὰ σοῦ κρύψω τίποτε· λοιπόν, ἀνάγκη
στὴν Τροία νὰ πᾶς, στῶν Ἀτρείδων τὸ στόλο.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλοίμονό μου, τί 'πες;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Μὴ στεναζῆς προτοῦ μάθῃς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Πρὶν μάθω τί; τί θέλεις νὰ μὲ κάμῃς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Νὰ σὲ γλυτώσω ἀπ' τὰ δεινά σου καὶ τῆς Τροίας
τοὺς κάμπους νὰ ρημάξωμεν οἱ δύο μας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Αὐτὰ στ' ἀληθινὰ θέλεις νὰ κάμῃς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Αὐτὰ ἀκριβῶς· δίχως θυμὸ ἄκουσέ με.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Χάθηκα ἐγὼ ὁ δυστυχισμένος, προδομένος,
τί παγίδα ποῦ μοῦστήσες! ἀπόδωσέ με
τὰ τόξα μου ὀλογλίγωρα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δὲν εἶναι δυνατόν· γιατίοὺς ἀρχηγούς μου
δίκαιο καὶ συμφέρον εἶναι νὰ ὑπακούω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Φρίκη καὶ ὀλέθρου ἐσὺ φωτιά καὶ πανουργίας
φοβερῆς τέχνασμα πολυμίσητο, ποῖα
κακὰ μοῦχεις κάνει, μᾶλιστα ἀπατήσῃ

καὶ δὲν ντρέπεσαι καθὼς μὲ προσβλέπεις
τὸν παρακαλεστή σου, ἄθλιε, τὸν ἰκέτη;
Μεστέρησες ἀπ' τῆ ζωῆ μου παίρνοντάς μου
τὰ τόξα μου· πολυπαρακαλῶ σε,
ἰκετεύω σε, σπ' ὄνομα τέκνο σέξορκίζω
τῶν πατρῶων θεῶν μὴ μοῦ στερήσης
τῆ ζωῆ μου. Ταλαίπωρος, ἀλλοίμονό μου.
Δυστυχῆς ποῦμαι, ἀπόκρισι δὲ δίνεις
καὶ σὰ νὰ μὴ σκοπεύῃ νὰ μοῦ τὰποδώσῃ
γυρίζει ἀλλοῦ τὸ πρόσωπο. ὦ λιμάνια
κάβοι, γκρεμόβραχοι ποῦ τῶν θηρίων
καταφύγιον εἶσθε τῶν βουνίστιων,
σὲ σὰς μάρτυρες τῶν βασάνων συνειθισμένος
παραπονοῦμαι, ὅτι κανένα ἀλλο
δὲν ἔχω γιὰ νὰ πῶ ὅσα τοῦ Ἀχιλλέως
ὁ γυῖός μου χει κάμει, ποῦ ἐνῶ ὠρκίσθη
νὰ μὲ πάρῃ μαζί του στὴν πατρίδα
μὲ πηγαίνει στὴν Τροία· μπιστεμένος
στὸ λόγο του τὰ τόξα, ἐγὼ τοῦ δίνω
τὰ ἱερά· τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ Διογεννήτου
καὶ τὰ φυλάει καὶ στοὺς Ἕλληνας θέλει
νὰ τὰ δείξῃ, σὰν ἓνα τρόπαιο· μὲ σέρνει
μὲ τῆ βία σὰν νᾶχε ἐμπρός του
ἔχει σακάτη μὰ κανένα παλληκάρι·
δὲν ξέρει πῶς ἓνα νεκρὸ ξανασκοτώνει
ἓνα φάντασμα κέναν μάταιον ἥσχιο
γιατὶ στὴν ἐξουσία του δὲ θὰ μοῦχε, ἂν εἶχα
ἔλθῃ μου τὴν ἀλλοτινὴν ἀκμὴ καὶ νιότη,
ἀφοῦ καὶ στὴν κατάστασί μου μου τούτῃ

μεταχειρίσθηκε στρατήγημα. Κι' ἀπατημένος
βρίσκουμαι τώρα. Τί νὰ πράξω πρέπει;
Ἀπόδωσέ μου τα· Γύρισε στὸν ἑαυτό σου
Τί λές; σωπαίνεις; Χάθηκα ὁ δυστυχισμένος.
Δίπυλο σπήλαιο, θὰ ξαναγυρίσω
πάλι σέσεναν' ἄοπλος μὴν ἤμπορώντας
νὰ βρῶ τροφή. Θὰ λυώσω στὸ ἔρμον ἄντρο
δίχως μὲ τίς σαίττες μου νὰ μπορῶ πλέον
φτερωτὰ νὰ τρυπάω πουλιὰ κι' ἀγρίμια
τῶν βουνῶν τούτων· πάντα θὰ μὲ καταλύσουν
στὴ δυστυχία μου καὶ τροφή θὰ γείνω
ἐκείνων ποῦ μέτρέφανε· τὰ κυνηγοῦσα
καιρούς· καὶ νὰ κυνήγι τους θὰ γείνω τώρα.
Τὲ αἶμα μου τὸ αἶμα τους θεὰ πληρώσῃ,
ἀλλοί μου, ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνθρώπου τούτου
ποῦ νὰ γνοῦσε τὸ κακὸ φαινόταν.
Διστάζω νὰ καταρασθῶ σε προτοῦ μάθω
ἂν δὲ θάλλάξῃς γνώμη· στάχτη ἀλλοιῶς ἄς γείνης.

ΧΟΡΟΣ

Τί νὰ πράξωμε; σὺ βασιλιᾷ μου
ἀποφάσισε· νὰ μισέψωμε ἂν πρέπη
ἢ στὰ λόγια του νὰ ὑπακούσωμε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Πολὺ τὸ δύστυχο σπλαχνίζομαι τὸν ἄνδρα
ἔχει τώρα μονάχα, ἀλλ' ἀπὸ πρῶτα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Σπλαχνίσου με, παιδί μου, σέξορκίζω
στοὺς θεοὺς καὶ μὴ ντροπιάζεσαι μὲς στοὺς ἀνθρώπους

κλέβοντας τάρματά μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄλλοίμονό μου, τί νὰ κάμω! Εἶθε τῆ Σκυῖρο
νὰ μὴν εἶχα ἀφημένα ἐγὼ ποτέ μου. Τόσο
ὑποφέρω αὐτῆ τῆ στιγμῆ ὁ δυστυχισμένος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ὅχι, κακὸς δὲν εἶσαι σὺ, ἀλλ' ἀπ' ἀνθρώπους
ἀνάνδρους ἔμαθες τὰ αἰσχρὰ νὰ πράττης.
Καὶ τώρα, ἂν ἄλλοι στὸ ἐπιβάλλουν, φύγε,
τάρματά μου ἀφοῦ πρῶτα μοῦ ἀποδώσης.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί νὰ κάνωμεν φίλοι;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους χειρότερε, τί κάνεις; Ἄφησέ μου
τὸ τόξο αὐτὸ καὶ φύγε ἀπὸ κοντὰ μου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλοίμονο! ποῖος εἶναι τοῦτος; Ὁ Ὀδυσσεύς;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ὁ Ὀδυσσεύς εἶναι, μάθε — αὐτὸς ποῦ βλέπεις.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλοίμονο. Προδόθηκα. Ἐτοῦτος εἶναι
ποῦ μέπιασε καὶ ποῦ μοῦ πήρε τάρματά μου.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ἐγὼ εἶμαι, μάθε κι' ὄχι κανεὶς ἄλλος.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Δῶσέ μου τα, ἄφησέ μου, τέκνο, τὰ ὄπλα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Τοῦτο καὶ θέλοντας νὰ κάμῃ, δὲν θὰ κάμῃ.
Ἄλλὰ καὶ σὺ μὲ τάρματά σου πρέπει
μαζὶ νὰναχωρήσης τώρα εἰδ' ἄλλως
μὲ τῆ βία θεὰ σὲ πάρουν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἐμένα, πλέον ἀπότολμε ἀπ' τοὺς κακοὺς ὄλους
θεὰ μὲ σύρουνε μὲ βία;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ἐκούσια ἂν δὲν ἔλθῃς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

ὦ γῆ τῆς Λήμνου, παντοδύναμη ἔσὺ φλόγα
ἀναμμένη ἀπ' τὸν Ἡφαιστο θεὰ ὑπομείνης
ὥστε τοῦτος ὁ ἄνθρωπος μὲ βία νὰ σύρῃ
μακρὰ τὸ δύστυχο ἀπὸ σᾶς ἐμένα;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Εἶν' ὁ Ζεὺς, φίλε, μάθε το ποῦ βασιλεύει
στὴν γῆν ἐτούτῃ ἐπάνω κι' εἶν' ἐκεῖνος
ποῦ ἔτσι βουλήθηκεν· ἐγὼ δὲν κάμνω
τίποτ' ἐναντίο στὴ θέλησιν ἐκείνου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

ὦ μισητέ, τί σοῦρχεται νὰ λὲς στὴ φαντασίᾳ σου
καὶ μάρτυρας τοὺς θεοὺς στὰ ψέματά σου βάζεις;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ἀληθινούς τοὺς θεοὺς παρουσιάζω:
στὴν Τροία νὰ πᾶς ἐκεῖνοι σὲ προσταΐζουν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Αὐτὸ δὲν θὰ γενῆ ποτέ!

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Θά γείνη! Πείσου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλοί μου! δούλοι γεννηθήκατε, ὁ πατέρας
δὲν σᾶς ἔσπειρεν ἐλεύθερους ..

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ἦχι δούλους, ἀλλ' ὅμοιους τῶν ἀρίστων
ποῦ μαζί τους τὴν Τροία νὰ κουσέψης πρέπει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ποτέ· οὐδ' ἂν ἔμελλε τὰ πάντα
νὰ πάθω, ὥσπου τὸ πετρένιο τοῦτο
νησί θεὰ πατῶ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Τί θές νὰ κάμης;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄπο τὸ ψήλωμα τοῦ βράχου πέφτον-
τας, θὰ συντρίψω τὸ κεφάλι.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Πιάστε τον· μήπως ἐκτελέση τὴ φοβέρα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Χέρια μου, τί κακὸ γιὰ σᾶς ὅπου ἴσθε
στερημέν' ἀπ' τὴν πολυάκριβη νευρά σας
καὶ δεμένα ὁ κακὸς σᾶς ἔχει τοῦτος.

Ἦ σύ, ποῦ ἐλεύθερο δὲν ἔχεις οὐδὲ δίκιο,
στὴν καρδιά σου πῶς μέχεις ἀπατήτει
ἄπιστα πίσω ἀπ' τὸ παιδάκι τοῦτο
τὸν ἑαυτὸ σου κρύβοντας, τόλάγνυστό μου
ποῦ δὲ σᾶξίζει ἐνῶ μᾶξίζει ἐμένα

ποῦ μόνο τὰ προσταγμένα νὰ τελεῖ μποροῦσε
καὶ τώρα ἀκόμη φαίνεται πῶς ὑποφέρει
γιὰ τὰ λάθη του καὶ γιὰ τὰ παθήματά του.
Μὰ τὴν κακὴ ψυχὴ σου ποῦ στὰ σκότη
ξανοίγει μόνο, ἐνάντια στὸ φυσικὸ του
κι' ἀθέλητα τὸν δίδαξε σοφὸς στὸ κρῖμα
νὰ εἶναι. Καθὼς μέχεις δεμένον, ἄθλιε,
λογιάζεις νὰ μὲ πάρης ἀπὸ τὰ κρογιάλι,
ποῦ μεῖγες ρίξει πάντερμον ἀπὸ τοὺς φίλους
μακριὰ κι' ἀπ' τὴν πατρίδα ζωντανόνε
μέσα σὲ πεθαμένους. Στάχτη, ἄλλοι! νὰ γείνης.
Τὴν κατάρρα τούτη συχνὰ τὴν ἔχω κάμει·
ἀλλ' οἱ θεοὶ καμμιά δὲν ἔχουν ἔγνοια
γιὰ μένα· σὺ χαρούμενη τὴ ζῆσι
περνᾶς, κὲγὼ βαρυπονῶ μὲς τὰ πολλά μου,
ποῦ ζῶ ὁ ταλαίπωρος δεινὰ βαταμισμένος·
γιὰ νὰ γελᾶς μαζί μου σὺ καὶ οἱ Ἄτρεϊδες,
οἱ δυὸ τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀχαιῶν οἱ ἀρχόντοι,
ποῦ τοὺς ὑπηρετεῖς. Μῶλον ὅπου γιὰ σένα
χρειάσθηκε στρατήγημα, γιὰ νὰ σὲ πάρουν
στὰ καράβια μαζί τους, ἐνῶ ἐμένα
ποῦ θεληματικὰ τοὺς εἶχ' ἀκολουθήτει,
ἀνάξια, καθὼς λές, ἐδῶ μέρριξαν
τὴ μέρριξες ἐσύ, ὅπως λὲν ἐκεῖνοι.
Καὶ τώρα ποῦ μὲ πᾶτε; Ποῦ μὲ σέρνετε
πρὸς ποῖο σκοπόν; ἐγὼ δὲν εἶμαι πλέον
ζωντανὸς κ' εἶμαι ἀπὸ καιρὸ γιὰ σᾶς σδυμένος.
Ἔπαυσα, τέρας θεομισημένο νᾶμαι
χωλὸς γιὰ σὲ καὶ σάπιος; Θά ἤμπορέστε

ἂν στὰ καρᾶβια σας μὲ πάρετε, δέησεις
στοὺς θεοὺς νάπευθύνετε, νά θυσιάστε
σφάγια καὶ σπονδὲς νά κάντε: τέτοια
ἢ πρόφασις ποῦ ἐπῆρες ἐδῶ ρίχνοντάς με.

Στάχτη νά γείνεται ἄμποτε γιὰ κείνο
ποῦ μοῦ κάματε· κι' ἂν γιὰ τὸ δίκιο
φροντίζουν οἱ θεοί: θενά γενήτε.

Καὶ νοιάζονται, ἠθαρῶ, γιὰτὶ ταξίδι τέτοιο
δὲ θὰ καταπιανόσθε, γιὰ ἓνα δύστυχο ὡς ἐμένα
ἂν θεῖο κεντρὶ δὲν ἔσπρωχνέ σας πρὸς ἐμένα.

Μὰ ὦ τῆς πατρίδος γῆ, θεοὶ ποῦ τῶν δεινῶν μου
μάρτυρες εἴσθε, τιμωρήστε τους μιὰ μέρα,
ἂν ἔχετε γιὰ μένα κάποιον οἰκτον.

Ἄξιολύπητη ἢ ζωὴ μου· ἀλλ' ὅμως ἴσως
ἂν τῆ φθορὰ τους ἔβλεπα, ἤθελα γιάνει.

ΧΟΡΟΣ

Βαρύκαρδος ὁ ξένος καὶ βαρὺς του ὁ λόγος
δὲν τὸν ἐσύνητριψε καθόλου ἢ δυστυχία.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Πολλὰ στὰ λόγια του ἤθελ' ἔχω νάπαντήσω
ἂν καιρὸν εἶχα· ἀλλὰ μιὰ λέξι μόνο
λέγω: στὸν καιρὸ ποῦ τὸ στρατήγημα χρειάζότου
σαυτό κατέφυγα· κι' ἂν πρόκειται νά γείνη
κρίσις δικαιοσύνης, καλωσύνης
κανεὶς δὲν ἤθελε βρεθῆ εὐσεβέστερός μου.

Γεννημένος εἶμαι νά ζητάω παντοῦ τῆ νίκη
μὰ ὄχι ἀπὸ σέ· προθύμως σοῦ τῆ δίνω.

Ἄφῃστέ τον, κανεὶς μὴ τὸν ἀγγίξει.

Ἐλεύθερος εἶναι νά μείνη. Τώρα
δὲ μᾶς χρειάζεσαι πλέον, τί τάρματά σου
κατέχομε. Μήπως τὸν Τεῦκρο τὸν καλὸ τοξότη
δὲν ἔχομε κέγῳ τὸ τόξο τοῦτο
δὲ μπορῶ τάχα νά τὸ κυβερνήσω
καὶ τὰ βέλη του καλὰ νά τὰ ζυγιάσω;
Τί μᾶς χρειάζεσαι; Χαῖρε, στή Λῆμνο ζῆσε
εὐχαριστημένος· ἐμεῖς ἀναχωροῦμε.
Τάρματα τοῦτα τὰ εὐγενῆ θὰ μοῦ χαρίσουν
δόξα σὲ σένα χρεωστημένη μόνο.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλοι! Τί πρέπει ὁ ἄμοιρος νά κάμω;
Θὰ τολμῆσης μὲ τάρματά μου στολισμένος
στοὺς Ἀργεῖους νά δείξῃς τὸν ἑαυτό σου;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Μὴ τὰ λόγια σου χάνῃς· φεύγω

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τοῦ Ἀχιλλέως τέκνο, δὲ θάκούσω τάχα
τῆ φωνῆ τῆ δικῆ σου πλέον, θενά μ' ἀφήσης
χωρὶς νά μοῦ πῆς λόγο κανένα;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Νεοπτόλεμε φίλε, μὴ τὸν ἀτενίσῃς
ἀπὸ σπλάχνος, τί χάνομε τὴν εὐκαιρία.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Καὶ σεὶς ξένοι θενά μάφῆσετε στήν ἐρημία;
οἰκτον δὲν ἔχετε γιὰ μὲ κανένα;

ΧΟΡΟΣ

ἌΟ νέος τῶν караβιῶν μας ὁ ἄρχοντας εἶσαι.

Ὅ,τι πῆς κέμεῖς λέμε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Θὰ σάκούσω γιατί 'μαι γεννημένος
 νὰ σπλαχνίζωμαι· μείνατε, ἂν τὸ θέλῃ
 τόσῳ ὅσο νὰ τοιμάσουν τὸ καράβι οἱ ναῦτες
 καὶ στοὺς θεοὺς νὰ δεηθῶμε. Ἄν ἴσως
 καὶ τοῦτος εἰς τὸ μεταξὺ φρόνησι λάβῃ
 καλύτερος σ' ἐμᾶς θενὰ φανῆ. Πᾶμε
 ὁ Ὀδυσσεὺς κ' ἐγώ· στὸ πρῶτο κάλεσμά μου
 δράμετ' ἐλάτε ἀμέσως.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Κουφάλα τοῦ βράχου ὀποῦται
 θερμὴ κι' ἄλλοτε παγωμένη
 δὲν ἐμελλὰ λοιπὸν ποτέ μου
 ὁ κακόσορτος νὰ σάφήσω! Μάρτυς
 καὶ τοῦ θανάτου μου θενὰ γενῆς, ἄλλοί!
 θλιβερὸν ἄσυλο πῶς θὰ μπορέσω πιά
 τὴν τροφή κάθε ἡμέρας νὰ βρίσκω...
 Ἄμποτε οἱ Ἄρπυιες μὲ δυνατὸ
 φτεροκλάγγασμα νὰ μὲ πᾶνε
 στῶν ἀέρηδων τὰ ψηλότερα μέρη.
 Στὰ δεινὰ — τὰ φρικτὰ μου
 τὸ κεφάλι μου σκύβω.

ΧΟΡΟΣ

Ἐσὺ δυστυχισμένε φταῖς
 μονάχος σου· κ' ἡ δυστυχία σου
 ἔργον δὲν εἶν' ἄλλο νοῦ,
 γιατί τὴ φωνὴ ἀντὶ νάκοῦς

τοῦ νοῦ
 ἀπὸ τὴν πιὸ καλὴ — τὴν πιὸ κακὴ
 ἐπρωτίμησες τύχη.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Κακότυχος, συφοριασμένος
 ἀπὸ τοὺς πόνους μου βασανισμένος
 θὰ μείνω κάτοικος ἐγὼ
 τῶν τόπων τούτων θλιβερός,
 θὰ χαθῶ σαυτοῦς, δίχως προσδοκία
 ἀνθρώπου πρόσωπο νὰ ἰδῶ ποτέ μου.
 Ὁμιμένα καὶ τρισαλλοί! Εἶν' ἀδύνατο
 τὴν τροφή μου νὰ βρίσκω δίχως
 τὰ φτερωτὰ μου ἐτοῦτα βέλη,
 ὀποῦ τὸ ρωμαλέο ζύγιαζέ μου χέρι.
 Γελάσθηκα ἀπ' τὰ πλανερὰ
 καὶ τὰ στρημμένα λόγια τοῦ Ὀδυσεύως.
 Ἄμποτε νᾶβλεπα κείνον,
 ποῦ τὰ σοφίσθηκε, στίς ἴδιες
 συμφορὰς ἄλλον τόσο καιρὸ
 νὰ πέσῃ.

ΧΟΡΟΣ

Θέλημα, θέλημα τῶν θεῶν κι' ὄχι δόλος
 δικός μου ἔκαμε τοῦτα. Τὴν κατάρρα
 τὴ φρικτὴ γι' ἄλλους κράτει,
 γιατί δὲ θέλω τὴ φιλία σου νὰ χάσω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλοίμονό μου, καθισμένος
 στὸ κυματόδαρτο ἀχρογιάλι

θενά γελαῖ μαζί μου και θα πάλλη
 στά χέρια του τὸ τόξο, ποῦ τροφή
 σέμέναν ἔδινε και ποῦ κανένα
 χέρι ἄλλονοῦ δὲν τῶχει κρατημένα.
 Τόξον ἀγαπητὸ ποῦ μὲ τὸ ζόρι
 σέπῃραν ἀπὸ τὰ καυμένα μου τὰ χέρια
 βέβαια ἀλύπητο δὲ θᾶσαι,
 ἂν αἰσθάνεσαι κάπως, ὡς θα βλέπης
 πῶς ὁ σύντροφος τοῦ Ἡρακλῆ πλέον
 δὲ θα σὲ μεταχειρισθῆ. Σὲ καινούργιου
 ἀφέντη, πονηροῦ τὰ χέρια θᾶσαι.
 Τᾶτιμα βλέπεις ψέματά του
 τοῦ μισημένου, τοῦ καταραμένου ἀνδρὸς
 ποῦ μύρια μηχανεύεται γιὰ μένα.

ΧΟΡΟΣ

Τὸ δίκιο πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ λέη,
 και λέγοντάς το, ἄς μὴν ἀφήνη ὁ πόνος
 τῆ γλῶσσα του πρὸς τὴν ὀργὴ νὰ σπρώχνη.
 *Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνάμεσα στοὺς ὄλους,
 ὡς διαλέχτηκε ὑπάκουσε
 στοῦ στρατοῦ τὴν προσταγή,
 γιὰ τὴν κοινὴ σωτηρία.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Πουλιὰ φτερωτὰ και κοπάδια
 τῶν ἀγριμιῶν ποῦ ἔχει τὸ βουνόνησο τοῦτο
 δὲ θενά μὲ σιμώνετε γιὰ νὰ φύγετε
 ξανά. Ἐπὸ τὰ χέρια μου
 λείπουν οἱ σαίττες, μέκεινες,

ποῦ προστάτευα ἐγὼ τὴ ζωὴ μου.
 Δυστυχησμένος. Κακοφύλακτη σήμερα
 ἡ κατοικιά σου δὲ δύναται
 τὴν τρομάρα νὰ σᾶς γεννήση.
 Δράμετε, κ' ἤλθε ὁ καιρὸς τῆς ἐκδίκησης.
 *Ἄνετα νὰ χορτάσεται ἔλατε
 ἀπ' τὴ σάρκα μου τὴ μαραμμένη· ποθῶ
 τὴ ζωὴ μου νὰφήσω — και πῶς
 θα μποροῦσα κι' ἂν ἤθελα
 νὰ τὴ συγκρατήσω;
 Ἐπ' τὸν ἀέρα κανένας δὲν τρέφεται,
 ἂν δὲν ἔχη τῆς γῆς τῆς πολύτροφης
 τὰ γεννήματα, πῶς θενά ζήση;

ΧΟΡΟΣ

Στοὺς θεοὺς σέξορκίζω, ἂν σέβεσαι
 τὸν ξένο κάπως ποῦ μὲ πᾶσαν
 πρὸς ἐσέναν ἤλθε καλωσύνη, μὴν
 ἀποστρέφεται, ἀλλὰ μάθε, μάθε πῶς
 τὴν ἀρρώστεια σου ἠμπορεῖς νὰ ξεφύγης
 γιὰτὶ σκληρὴ ἵναι βόσκωντάς σε
 και μύριοι πόνοι τὴν ἀβάσταχτη τὴ συντροφεύουν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Πάλι, πάλι μοῦ θύμισες, ὦ
 καλύτερε ἀπ' ὅσους ἐδῶ ἴθανε φίλε.
 Τί κακὸν ὅπου μῶκαμες; ὦ τί μῶκαμες!

ΧΟΡΟΣ

Τί λές;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

*Ἐλπίσες πῶς θενά μποροῦσες

στή μισητὴ τὴν Τροία νὰ μὲδηγήσης.

ΧΟΡΟΣ

Γιατὶ κάλλιο μοῦ φαίνεται τοῦτο.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

* Ἄχ, ἀφήστε με, ἀφήστε με.

ΧΟΡΟΣ

Ἐσύ, αὐτοθέλητα τοῦτο νὰ κάμω
μοῦ παράγγειλες. Πᾶμε, πᾶμε
στὸ καράβι τὴν ὠρισμένη τῆ θέσι νὰ λάβωμε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Στὸ Δία τὸν ἰκέσιο σ' ἐξορκίζω,
μὴ φεύγῃς, σὲ ἰκετεύω.

ΧΟΡΟΣ

Μετριώτερος νᾶσαι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Μείνατε ξένοι, γιὰ ὄνομα τῶν θεῶν.

ΧΟΡΟΣ

Γιατὶ κραυγάζεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

* Ἄλλοι καὶ τρισαλλοὶ μοῦ, σκληρὴ τύχη.

* Ὁ κακόσορτος χαμένος εἶμαι.

* Ὡ πόδι, ὦ πόδι πῶς θὰ σὲ ὑποφέρω
μὲ τοὺς πόνους σου! ξένοι μου ξαναγυρίστε.

ΧΟΡΟΣ

Τί νὰ κάμωμε, ἀφοῦ
πάλιν ἄλλαξες γνώμη.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Συγεριστὸς δὲν εἶναι
ἐκεῖνος ποῦ παραλογᾶ,
ἐνῶ τὸν λυώνει ὁ πόνος;

ΧΟΡΟΣ

Δυστυχησμένε, ἔλα λοιπὸν ποῦ σὲ καλοῦμε.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ποτέ, ποτέ, βεβαιώσου κι' ἂν ἀκόμη
ὁ θεός, ποῦ τίς πύρινες ρίχνει ἀστραπές,
θὰ μὲ φλόγιζε μὲ λαμπάδισμα ἀπὸ πλῆθος βροντές.

* Ἄς πάῃ κατὰ καπνοῦ ἡ Τροία κ' ἐκεῖνοι,
ποῦ κάτω ἀπὸ τὸ κάστρο τῆς ἀποκοτήσαν
νὰ μὲ παραπετάξουν τὸ σακάτη ἐμένα.

* Ὡστόσο, ξένοι μιὰ, θὰ σᾶς ζητήσω χάρι.

ΧΟΡΟΣ

Πές μας τί θές;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

* Ἄν κανένα κάπου ἔχετε ξίφος
πελέκι, ὄπλο, τέλος, δώσετέ μου.

ΧΟΡΟΣ

Τί σκοπεύεις μαυτὸ νὰ κάμῃς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Νὰ κόψω τὸ κεφάλι μου καὶ τοὺς ἀρμούς μου
μὲ τὸ χέρι μου. Νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω
αὐτὸς ὁ μόνος μου εἶναι τώρα πόθος.

ΧΟΡΟΣ

Γιατί;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Νὰ πάω ναῦρω τὸν πατέρα.

ΧΟΡΟΣ

Σὲ ποῖο μέρος τῆς Γῆς;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Στὸν Ἄδη.

Γιατὶ τοῦ ἡλίου δὲ θωρεῖ τὸ φῶς!

ὦ πατρίδα μου, ὦ πατρίδα, πῶς

θὰ μπορούσα νὰ σέβλεπα ὁ δυστυχημένος

ποῦ τίς ποτάμιες ἀφίνοντας ὀχθιές σου

ἔδραμα νὰ βοηθήσω τοὺς ἐχθρούς μου

τοὺς Δαναούς· τίποτε δὲν εἶμαι πιά.

ΧΟΡΟΣ

Ἄπο πολλήωρα θενά σ' εἶχα ἀφήτει,

γὰ νὰ πηγαίνω στὸ καράβι μας, ἂν ἴτως

δὲν ἔβλεπα τὸν Ὀδυσσεά με τὸν Ἀχιλλεΐδῃ

νᾶρχωνται πρὸς ἐμᾶς ἐδῶ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Δὲν ἔμπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσης γιατί τάχα

τόσο γλίγωρα στὰ ἔχνη σου πίσω γυρίζεις;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τὸ πρωτύτερινὸ νὰ ἐπανορθώσω σφάλμα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Τρομερὸς εἶναι ὁ λόγος· καὶ τὸ σφάλμα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Αὐτὸ ποῦ μοῦ προστάξατε μετὰ τὸ στρατὸ ὅλο.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Καὶ ποῖο ἔναι ἐκεῖνο ποῦκαμες δίγως νὰ πρέπη;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Μαίσχρὲς ἀπάτες γέλασα τὸν ἄνδρα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ποῖον ἄνδρα ἄλλοί! Τί νέο στοχάσθη;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τίποτε νέον, ἀλλὰ στὸ Φιλοκτῆτη...

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Τί θὰ κάμης; μετὰ πιάνει κάποιος φόβος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἐὰνὰ τὰ τόξα ποῦ τοῦ πῆρα θέλω...

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Θέ μου — τί θές; μὴ νὰ τὰ ξαναδώσης;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄνανδρα τοῦ τὰ πῆρα κι' ὄχι δίκια.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Μὰ τοὺς θεούς, περιγελώντας μοῦ τὰ λέγεις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄν περιγέλοιο τὴν ἀλήθεια εἶναι νὰ λέγης.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Τί λὲς τοῦ Ἀχιλλέως παιδί; τί μοῦπες;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Θέλεις διπλὰ καὶ τρίδιπλα νὰ σοῦ τὰ λέγω;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Νᾶρχίζης οὐδὲ μιὰ φορὰ δὲν ἐποθοῦσα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ὅλα λοιπὸν μάθε τα τῶρα: ὅλα σοῦ τὰ εἶπα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ἵπάρχει κάποιος ποῦ νὰ σέμποδίσῃ ὡστόσο!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ποῖος εἶναι ποῦ θὰ μέποδίσῃ νὰ τὸ κάμω;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Οἱ Ἀχαιοὶ πάντες καὶ σ' ὅλους ἐγὼ πρῶτος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Φρόνιμος ὄντας, συνετὰ λόγια δὲ λέγεις.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ὅμως ἐσὺ οὔτε λὲς σοφὰ οὔτε κάμνεις.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δίκαια κάλλιο, παρὰ φρόνιμα νὰ λέγω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Πῶς; εἶναι δίκαιο νὰ ξαναδώσῃς τὰ ὄπλα
ποῦ μὲ δική μου πονηριὰ παρθήκαν;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τὸ φρικτὸ νὰ διορθώσω σφάλμα θὰ πασχίσω.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Καὶ δὲ φοβᾶσαι τοὺς Ἀχαιοὺς κάνοντας τοῦτα;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Στὸ δίκιο, τίς φοβέρες σου δὲν τίς ψηφᾶω,
ἀλλ' οὐδὲ στὴ δική σου πείθομαι φοβέρα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Λοιπὸν ἐσὲ κι' ὄχι τοὺς Τρῶες θὰ πολεμοῦμε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄς γείνη, ὅ,τι κι' ἂν γείνη.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Βλέπεις τὸ χέρι μου νὰγγίζῃ τοῦ σπαθιοῦ τῆ θήκη;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Κεῖγὼ τὸ ἴδιο θενὰ κάμω, δίχως ἄλλο.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ἄγκαλὰ θὰ σαφήσω· ὁ στρατὸς ὅλος
ὑπάρχει, ὅταν τὸ μάθῃ, νὰ σὲ τιμωρήσῃ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἴδού ποῦ σωφρονίσθηκες· κι' ἂν δείχνῃς
τὴν ἴδια καὶ στὸ μέλλον φρονημάδα
ἀσφαλῆς θᾶσαι κι' ἀπ' τὸν κίνδυνο ἔξω.
καὶ σὺ τοῦ Ποίαντος τέκνο, Φιλοκτήτη,
ἔβγα τὸ σπήλιο ἀφήνοντας, ποῦ σὲ στεγάζει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τί κραυγὲς καὶ τί βουητὸ σιμὰ στὸ ἄντρο.

Τί μὲ καλεῖτε; Τί μὲ θέτε, ὦ ξένοι.

Ἄλλοίμονο. Γιὰ κακὸ κάτι! Νέα
δεινὰ θὰ μοῦ προθέσετε στ' ἄλλα δεινὰ μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Θάρρος· ἄκου τοὺς λόγους ποῦ σοῦ φέρνω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ὅμως φοβοῦμαι· γιατί καὶ στὰ πρωτινά σου λόγια
πειθόμενος σὲ δυστυχίαν εἶμαι πεσμένος.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Λοιπὸν καὶ τὸ μετάνιωμα δὲν ἐπιτρέπεις;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τέτοια κι' ὅταν τὸ τόξο μου ἐκλεβες ἦτον
ἢ γλῶσσα σου μπρὸς τίμια, καὶ πίσω ψεύτρα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τὸ ἴδιο δὲν εἶναι τώρα· θέλω τὴν ἀπόφασί σου
νὰ μοῦ εἰπῆς. Θές νὰ μείνης τάχα
ἢ μαζί μας νάλθης;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄρκει! Οὐδὲ λέξι πλέον.

Μάταια θενᾶναι ὅσα κι' ἂν πῆς!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἀποφάσιςες;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Πιότερο ἀπ' ὅσο οἱ λόγοι μου τὸ μαρτυροῦνε.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Κι' ὅμως θενᾶθελα τὰ λόγια μου νὰκούσῃς·
ἂν ὅμως ἄκαιρα μιλῶ, σωπαίνω.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Γιατὶ μάταια θᾶταν,
ὅσα θᾶλεγες. Καὶ ποτὲ δὲν ἤθελ' εὔρεις
πρόθυμη τὴν καρδιά μου, ἐσὺ ὅπου
μὲ δόλο πῆρες μου τὰ τόξα — τὴ ζωὴ μου,
κέρχεσαι τώρα νὰ μὲ συμβουλευσῆς, τέκνο
μισητὸ τοῦ καλύτερου ἀπὸ τοὺς πατέρες.
Κατὰ καπνοῦ νὰ πᾶς ἐσὺ κ' οἱ Ἄτρεϊδες
καὶ τοῦ Λαέρτη ὁ γυιὸς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Οἱ κατάρες φθάνουν.

Πάρε ἀπ' τὰ χέρια μου τάρματά σου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Πῶς εἶπες; δεύτερη φορά θές νὰ μέμπαίξῃς;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Στὸν ὑψιστον ὀρκίζομαι τὸν Δία πῶς ὄχι.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἦ γλυκά λόγια — ἂν εἶν' ὅμως ἀλήθεια.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Θὰ ἰδῆς ἀμέσως πῶς ἀλήθεια λέγω:
ἄπλωσε τὸ δεξι σου χέρι 'πὰ τὰ ὄπλα.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Κεγὼ ἀποδοκιμάζω, καὶ οἱ θεοὶ ἄς τὸ ξέρουν,
ἐν ὀνόματι τῶν Ἄτρεϊδῶν καὶ τοῦ στρατοῦ μας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Παιδί μου ποιοῦ φωνὴν ἀκούω; Τοῦ Ὀδυσσέως;

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Δὲ γελάσθηκες καὶ μπροστά σου τώρα
ξανοίγεις κεῖνον ποῦ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ
στοὺς κάμπους τῆς Τρωάδος, εἴτε θέλει
εἴτε δὲ θέλει ὁ γυιὸς τοῦ Ἀχιλλέως.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄλλὰ δὲ θὰ χαρῆς, ἂν ὀρθωθῇ ἢ σαίττα τούτη.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄ! πρὸς θεοῦ μή. Τὴ σαίττα κράτει.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τὸ χέρι μου ἄσε, πρὸς θεοῦ, καλὸ παιδί μου.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δὲ θὰ μποροῦσα...

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

"Αχ! ἄχ! γιατί μὲ τὰ δικά μου τόξα
τὸν ἐχθρό μου δὲ μαφίνεις νὰ σκοτώσω;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Οὔτε σὲ σένα, οὐδὲ σὲ μένα πρέπει τοῦτο.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Μάθε λοιπὸν πῶς τοῦ στρατοῦ οἱ ἀρχόντοι τοῦτοι
φευτιᾶς εἶναι κήρυκες, καὶ πῶς μονάχα
στὰ λόγια ἀνδρεῖοι καὶ ἄνδρσοι στὰ ἔργα.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

"Ἐστω: Τὰ τόξα σου ἔχεις κέτσι
λόγον ὀργῆς ἢ φόγου πρὸς ἐμὲ δὲν ἔχεις.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Σύμφωνος! "Ἐδειξες ποιανῆς βλαστάρη
γενιᾶς εἶσαι, παιδί μου, καὶ δὲν εἶσαι
τοῦ Σισύφου παιδί, μὰ τοῦ Ἀχιλλέως
πολυφήμιστου μὲς τοὺς ζωντανούς, ὅταν
ἔζοῦσε, τώρα μὲς τοὺς πεθαμένους.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Μεῦχαρίστησες τὸν πατέρα μου ἐπαινώνας
καὶ μένα· ἀλλ' ὅμως ἄκουσε τί θέλω
ἀπὸ σέναν'. Οἱ ἀνθρώποι εἶν' ἀναγκαῖον
νὰ ὑπομένουνε τὰ θεόσταλτα δεινά τους.
'Ἀλλ' ὅμως, ὅσοι θέλοντας στή δυστυχία
πέφτουν καθὼς ἐσύ, σὲ τούτους οὔτε
ἢ συχώρεσι, οὐδὲ καὶ ὁ οἶκτος εἶναι δίκιο.

"Ἀγριεμένος εἶσαι, καὶ οὔτε νὰ σὲ συμβουλέψῃ
κανένας δέχεσαι, θαρρεῖς πῶς εἶν' ἐχθρός σου
καὶ τὸ κακό σου θέλει ἐκεῖνος, ὅπου
νουθετεῖ σε μάγάπη, ἀλλ' ὅμως ἄκου:
'Ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τὸν Δία
καὶ χάρᾶζε, ὅσα θὰ σοῦ εἰπῶ, στὸ νοῦ σου μέσα.
'Ἐσὺ ἀπὸ θέλημα θεοῦ ὑποφέρεις ἔτσι,
γιατί τῆς Χρύσας σήκωσες τὸν ὄφι,
ποῦ τὸν ἀσκέπαστο σῆκὸν κρυφτὸς φυλάει.
Καὶ ἀνάπαυσι στοὺς πόνους σου ποτὲ δὲ θάῤυρῃς
τοὺς βαριούς, ὅσον ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος
ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀπὸ 'κεῖ πάλι βουτάει,
πρὶν ἔλθῃς εἰς τοὺς κάμπους τῆς Τρωάδος
καὶ συντύχῃς τοὺς δυὸ τοὺς Ἀσκληπιίδες¹,
ὅπου θὰ σὲ λυτρώσουν ἀπὸ τὴν ἀρρώστια,
καὶ τὰ κάστρα μὲ τὰ τόξα σου κουρσέψῃς.
Καὶ πῶς ἔτσι τὰ πράματα εἶναι, ὅπως σοῦ λέω
θὰ μάθῃς. "Ἐχομε πιασμένον ἀπ' τοὺς Τρῶας
ἕναν ἄριστο μάντι ποῦ τὸν ὀνομάζου
"Ἐλενο· τοῦτος ἔτσι πῶς θὰ γείνου
καθαρά λέγει· καὶ προσέτι πῶς ἡ Τροία
τὸ θέρος τοῦτο θενὰ πέσῃ· καὶ στοιχηματίζει
μὲ τὸ κεφάλι του πῶς ἔτσι θὰ γηνοῦν τὰ πάντα.
Τώρα ποῦ γνώρισες τὰ πάντα κάμε
ὅτι σὲ συμβουλεύομεν. "Ἐνδοξὸν εἶναι
ἕνας ποῦ ἐκρίθηκεν ὁ πλέον ἀνδρειωμένος

1) Γιοῦς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

πῶς εἶν' ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ξαναποχτώντας
τὴν ὑγεία του, κατόπι νὰ κουρσέψη
τὴν πολυστέναχτη τὴν Τροία, καὶ νὰ λάβῃ
δόξαν ὑπέρτατη μὲς σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

ὦ μισητὴ ζωὴ, τί μὲ κρατεῖς ἐπάνω,
τὸ φῶς νὰ βλέπω καὶ δὲ μᾶφηκες στὸν Ἄδη
νὰ κατέβω; Ἄλλοι! καὶ τί νὰ κάμω; πῶς
νὰ πειθίσω στὰ λόγια ἐτούτου ποῦ μὲ συμβουλεύει
θέλοντας τὸ καλὸ μου; Πρέπει νὰ ὑποχωρήσω
κ' ἔπειτα πῶς θενὰ μπορέσω νὰ γναντέψω
τὸ φῶς κάνοντας τοῦτα; Μὲ ποιὸν θὰ μιλήσω;
Πῶς, μάτια μου ποῦ εἶδατε τὰ πάντα,
θὰ ὑπομένετε τοῦτα; νὰ μὲ ἰδῆτε
μὲ τοῦ Ἀτρέως ποῦ μὲ κατάστρεψαν τὰ τέκνα,
καὶ μαζί μὲ τὸν ἑλεεινὸ γιουὸ τοῦ Λαέρτη;
Δὲν βασανίζει με μνησικακία γιὰ περασμένα
δεινά, ὅσον ἢ πρόβλεψις γιὰ ὅσα θὰ λάβω
νέα ἀπὸ μέρους τους δεινά. Οἱ γεννημένοι
κακοὶ δὲ λησμονοῦνε τὴν κακία
εὐκόλα. Ἄλλὰ θαυμάζω τὴ δική σου στάσι.
Γιατὶ καὶ σὺ δὲν ἔπρεπε νὰ πᾶς στὴν Τροία
ξανά, κ' ἐμᾶς ἀνάγκη νὰ μᾶς ἐμποδίσῃς,
ἀφοῦ σέχουν καταπροσβάλει παίρνοντάς σου
τὸ πατρικὸ τὸ γέρας. Ὅμως μὲ τούτους
σύμμαχος θεὸς νὰ γείνης καὶ μάναγκάζεις
καὶ μὲ σὲ τοῦτο. Μή, παρακαλῶ σε τέκνο,
ἀλλὰ καθὼς ἐσυμφώνησες μαζί μου

στεῖλέ με στὴν πατρίδα καὶ στὸ σπιτικό μου.
Κι' ἀπὸς σου μένοντας στὴ Σκυρόν, ἀφινέ τους
κακοὶ κατὰ κακῶν νὰ πᾶνε. Κ' ἔτσι
διπλὴ θάξιωθῆς εὐγνωμοσύνη
ἀπὸ μένα καὶ τὸν πατέρα σου καὶ δὲ θὰ δείξης
πῶς ἐγεννήθης τοὺς κακοὺς γιὰ νὰ ὠφελήσης.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δίκια ὅσα λές, ἀλλ' ὅμως ἐγὼ θέλω,
πιστεύοντας εἰς τοὺς θεοὺς καὶ στοὺς δικούς μου
λόγους, νὰ φήσης τοῦτο ὅω τὸν τόπο
μαζί μὲ φίλο, ἐμέ, ποῦ σάγαπάει

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Νὰ πάω μὲ τάρρωσπό μου ἐγὼ τὸ πόδι
στὴν Τροία νὰ βρῶ τὸν πολυμίσητον Ἀτρείδη!

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Νὰ πᾶς νὰ βοῆς ἐκείνους, ποῦ θὰ σοῦ πρᾶνουν
τοὺς πόνους τῆς πληγῆς καὶ θὰ σὲ γιάνουν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Παράξενά μὲ συμβουλεύεις. Δὲ σὲ νιώθω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Λέγω ὅσα νὰ γείνουν πρέπει γιὰ καλὸ σου
καὶ γιὰ καλὸ δικό μου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἔτσι μιλώντας τῶν θεῶν ντροπὴ δὲν ἔχεις;

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Καὶ πῶς θενὰ ντραπῆ κανεὶς γιὰ κάτι
ποῦ ὠφέλεια σοῦ δίνει;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τῶν Ἀτρείδων ὠφέλειαν ἢ μὴ δική μου :

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Δική σου. Φίλος, φιλικὰ μιλῶ σου.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Πῶς, ἀφοῦ τοὺς ἐχθροὺς μὲ παραδίνεις :

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Καλέ μου, οἱ συμφορὲς ἄς σὲ διδάξουν
μικρότερη νὰ δείχνης περηφάνεια.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Μὲ τὰ λόγια σου βλέπω, θὰ μὲ καταστρέψῃς.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Νὰ σὲ καταστρέψω ; Μὰ δὲ μέννοεῖς τί λέγω ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἐννοῶ, πῶς μὲ παραπετάξανε οἱ Ἀτρεῖδες.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Κύττα ὅμως πῶς κι' ἂν σὲ χουνε πετάξει
τώρα ζητοῦνε οἱ ἴδιοι νὰ σὲ σώσουν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ποτὲ ἔτσι ἐγὼ τὴν Τροία νὰ μὴ ἀνταμώσω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Τί νὰ κάνουμε ἀφοῦ μὲ λόγια
νὰ σὲ πείσωμε δὲ μπορούμεν ; Εἶναι
εὐκολώτερο νὰ σωπάσω ἀφίνοντάς σε
νὰ ζήσης, δίχως γιατρεμοῦ καμμιάν ἐλπίδα.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ἄφησέ με νὰ ὑπομένω τὰ δεινά μου...

Ἄλλ' ὅμως φρόντισε, ὅπως ὑποσχέθης πιάνοντάς μου
χέρι. Σπεῦσε. Μὴ μιλάς μου γιὰ τὴν Τροία.

Ἄρκετὰ ἔκαμα κλάματα, κ' ἐγὼ
ἀναστεναγμοὺς κάμει γι' αὐτήν.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Προχώρει, ἂν θέλῃς.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τί γενναῖος λόγος !

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἄπάνω μου στηρίξου γιὰ νὰ περπατήσης.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Ὅσα μπορῶ νὰ κάμω θὰ τὰ κάμω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Πῶς τῶν Ἑλλήνων θὰ ξεφύγω ἐγὼ τοὺς ψόγους ;

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Μὴ σὲ νοιάζει.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μὴ φύγῃς, γυιὲ τοῦ Ποιάντος πρὶν ἀκούσης
τοὺς λόγους μου. Μάθε πῶς τοῦ Ἡρακλέους
τὴν φωνὴν ἀγροικᾷς, θωρεῖς τὴν ὄψι.

Ἔρχομαι γιὰ χατίρι σου, τὴν οὐρανία
κατοικίαν ἀφίνοντας νὰ σοῦ γνωρίσω
τοῦ Διὸς τὰ θελήματα, νὰ σέμποδίσω
ἀπ' τὸ ταξεῖδι ποῦ στοχάζεσαι νὰ κάμῃς.

Ἄκου λοιπὸν τὰ λόγια μου :

Πρῶτα - πρῶτα τίς συμφορὲς θὰ σοῦ θυμίσω,
τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανα πῶχῳ περάσει,
νὰ λάβω τὴν ἀθάνατην ἐτούτη δοξα,

ποῦ ὡς βλέπεις ἔχω. Μάθε
 τὴν ἴδιαν ὅτι σοῦχω ἐγὼ φυλάξει τύχη
 καὶ δοξασμένη ζωὴ πῶς θάνατι
 ἀνταμοιβὴ τῶν συμφορῶν σου.
 Καθὼς μὲ τὸ Νεοπτόλεμο στὴν Τροία θὰ φθάσης
 πρῶτα - πρῶτα θὰ γιάνης ἀπὸ τὴ σκληρὴν ἀρρώστια·
 κι' ἀφοῦ δειχθῆς ἀπ' ὄλους πρὸ ἀνδρειωμένος
 μὲ τὰ τόξα μου θὰ σκοτώσης σὺ τὸν Πάρι,
 αἴτιον ὄλων τῶν δεινῶν καὶ θὰ κουρσέψης
 τὴν Τροία, καὶ τὰ λάφυρα ποῦ θέλεις λάβει
 ἀμοιβὴ τῆς ἀνδρείας σου ἀπ' τοὺς στρατιῶτες
 στὸ παλάτι σου θὰ τὰ στείλῃς καὶ στὸν Ποία
 τὸν πατέρα σου, ποῦ στὴν Οἶτη κάτω
 νὰ γεννᾶσαι εἶδέ σε. Κι' ὅσα θὰ λάβῃς
 ἀπ' τὸ στρατὸ σκῦλα φέρτα
 πρὸς τὴ φωτιά ποῦ θενανάψουν εἰς τὴ μνήμη
 τῶν τόξων μου. Καὶ σένα τ' Ἀχιλλέως τέκνο,
 τίς ἴδιες συμβουλές μου δίνω· δὲν μπορεῖτε
 ὁ ἓνας χωριστὰ ἀπ' τὸν ἄλλο νὰ κουρσεύτε
 τὴν Τροίαν. Ὁ ἓνας τὸν ἄλλον νὰ φυλάτε
 τὰ δυὸ λιοντάρια ποῦ μαζὶ πάντοτε βόσκουν.
 Θὰ στείλω τὸν Ἀσκληπιὸ νὰ σὲ γιατρέψῃ
 στὴν Τροία, τί εἶναι γραμμένο ἐκείνη ἢ πόλις
 νὰ παρθῆ δυὸ φορές ἀπ' τὰ δικά μου τόξα.
 Μὴ ξεχνᾶτε, σὰ θὰ ρημάζετε τὴ χώρα κείνη
 εὐσεβεῖς νὰ δειχθῆτε στοὺς θεοὺς· γιατί σὰ μάτια
 τοῦ Διὸς ἢ εὐσέβεια, ὅλα ὑπερέχει
 ἢ εὐσέβεια μὲ τοὺς θνητοὺς δὲν ἀποθαίνει,
 δὲ χάνεται, κι' ἂν ζοῦνε κι' ἂν πεθαίνουν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τὴν πολυπόθητή σου μῶστεϊλες ζωὴ
 κι' ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ
 φάνηκες. Εἰς τοὺς λόγους σου θεὰ ὑπακούσω.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

Κεῖγὼ τὴν ἴδια γνώμην ἔχω.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Λοιπὸν μὴ ἀργοπορῆτε·
 ἢ εὐκαιρία καλὴ, καλὸς
 ὁ ἄνεμος κατὰπρυμα φυτώντας.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Τὴ γῆ νὰ χαιρετίσω τούτῃ θέλω
 ἀναχωρώντας. Χαῖρε, σπήλαιο,
 ποῦ ἄσυλο μοῦχεις γείνη, νύμφες
 ποῦ τοὺς ὑγροὺς λειμῶνες
 κατοικεῖτε, ἀκρογιάλια ποῦ σὰς δέρνει
 τὸ πολυθύροβο τὸ κῦμα, τόποι
 ποῦ τὸ κεφάλι μου, κάτω ἀπ' τὸ βράχος
 βράχηκε ἀπ' τοῦ Νότου τῆς σπηλιάς
 τὸ φύσημα· βουνό, ποῦ στὸν Ἑρμῆν
 εἶσαι ἀφιερωμένον, καὶ ποῦ ὁ ἀντίλαλός σου
 ἀντιλάλησε τίς πονεμένες τίς κραυγές μου,
 κρήνες τώρα καὶ νερομάννα
 τῆς Λυκίας, σὰς ἀφίνω δίχως
 ποτέ μου τέτοια νάχω λάβει ἐλπίδα.
 Χαῖρε γιαιοπερίγαλο τῆς Λήμνου,
 καὶ μὲ πρύμον στείλε με ἀεράκι
 δίχως τίποτε νὰ συντύχη, ὅπου

ἡ μεγάλη καλεῖ με Μοῖρα,
τῶν φίλων ἢ εὐχῆ κι' ὁ δαίμων
ὁ ἀνίκητος ἐποῦτα ἔχουν ὀρίσει.

ΧΟΡΟΣ

Ἄς πᾶμε τώρα ὅλοι μαζί,
ἀφοῦ δεηθῶμε στίς θαλάσσιες νύμφες
τὸ γυρισμὸ στὴν πατρίδα μας νὰ μᾶς χαρίσουν.

Τ Ε Λ Ο Σ

